

MISCELLANEOUS

ADAPTED FROM THE
BOOK "MISCELLANEOUS"
BY [unreadable]

Mišolovka

(The mousetrap)

Agatha Christie

LICA:

MOLI ROLSTON

DŽAJLS ROLSTON

KRISTOFER REN

GĐA BOJL

MAJOR METKAF

GĐICA KEJSVEL

GDIN PARAVIĆINI

DETEKTIV NAREDNIK TROTTER

PRVI ČIN

PRVA SLIKA

Scena: Veliko predvorje u Manksfel palati. Kasno popodne. Kuća nije stilski nameštena jer su u kući živele generacije iste porodice čiji su se prihodi smanjivali. Visoki prozori su na sredini pozornice, jedan zasvoneni ulaz na desnoj strani vodi u predsoblje, kujnu i na glavni ulaz, drugi zasvoneni ulaz vodi prema spavaćim sobama na spratu. Na levoj strani su vrata od biblioteke i vrata za salon, na desnoj strani su vrata (otvaraju se prema pozornici) trpezarije, na desnoj strani je otvoreni kamin, a ispod prozora klupa i radiator. Predvorje je namešteno kao salon. Nameštaj je od stare hrastovine uključujući veliki trpezarijski sto kraj prozora, jedan hrastov sanduk je u predvorju desno i jedna stolica na stepenicama levo. Zavesa i tapetirani nameštaj - sofa, fotelja, velika kožna fotelja, i mala fotelja u viktorijanskom stilu su pohabani i staromodni. Na levoj strani je sto kombinovan policom za knjige sa radiom i telefonom na njemu i jednom stolicom pored njega. Druga stolica nalazi se kraj prozora, sandučić za novine i časopise pored kamina, a mali polukružni sto za kartanje iza sofe. Dva dvokraka zidna svećnjaka nalaze se iznad kamina, a treći je na levom zidu, dok četvrti i peti u vratima za biblioteku i u predsoblju. Prekidači se nalaze levo od desnog zasvonenog ulaza i kraj vrata koja se nalaze u dnu pozornice na levoj strani, a jedan prekidač nalazi se kraj vrata koja se nalaze u dnu pozornice na desnoj strani. Stona lampa stoji na stočiću kraj sofe. Pre nego što se zavesa digna čuje se melodija "Tri slepa miša". Dok se zavesa diže pozomica je u mraku, melodija se gubi i odjednom prelazi u reski pisak. Čuje se prodoran ženski vrisak, a zatim muški i ženski glasovi: "Bože, šta je to?" "Ovuda!", "O, bože!". Zatim policijski zvižduci koji se polagano gube.

SPIKER: I prema izveštaju Skotland Jarda zločin se dogodio u Padingtonu, ulica Kalver br. 24.

(Svetlost se pali otkrivajući predvorje Manksfel palate. Kasno popodne je i prilično mračno. Kroz prozore se može videti kako sneg gusto pada. Vatra gori.

Sveže ofarban natpis firme stoji pored zida kraj levog zasvonenog ulaza, velikim slovima stoji: PANSION MANKVEL MENOR!)

SPIKER: Ubijena žena zove se gospona Morin Lajon. U vezi sa zločinom policija želi da sasluša čoveka koji je vinen u blizini i koji je odeven u tamni zimski kaput, svetao šal i filcani meki šešir.

(Moli Kolston ulazi kroz desni ulaz. Ona je visoka, zgodna žena, odrešita izgleda, dvadesetih godina. Ona ostavlja svoju torbu i rukavice na fotelju u sredini pozornice, zatim prilazi radio aparatu i gasi ga posle sledećeg izveštaja spikera. Stavlja mali paket na policu za knjige)

SPIKER: Skreće se pažnja automobilistima da su putevi zalenedeni. Očekuje se da gust sneg nastavi dalje da pada, a u celoj zemlji doći će do izvesnog zahlanenja, naročito na tačkama severne i severoistočne obale Škotske.

MOLI (više): Gosponice Barlou! Gosponice Barlou! (Ne dobivši odgovor prilazi fotelji na sredini, uzima svoju torbu i jednu rukavicu, a zatim izlazi kroz desni ulaz. Skida zimski kaput, a zatim se vraća) Brrr! Ala je hladno! (Ide prema prekidaču koji se nalazi kraj vrata u dnu pozornice s desne strane, pali svećnjake iznad kamina. Zatim ide prema stočiću kraj sofe i pali stonu lampu. Gleda oko sebe i primećuje veliki natpis firme koji leži kraj stepenica. Diže ga i postavlja uz zid levo od prozorskog udubljenja. Povlači se korak nazad i klima glavom)

Stvarno izgleda lepo. Oh! (Primećuje da nema jedno S na natpisu) Baš je glup taj Džajls! (Gleda u svoj ručni sat, a zatim u zidni sat) Bogamu! (Požuri uz stepenice levo)

DŽAJLS (dolazi spolja kroz desni ulaz. On je prilično arogantan, ali privlačan mladić, dvadesetih godina. Trupka nogama da bi otresao sneg, otvara hrastov sanduk i stavlja unutra veliki paket zavijen u hartiju koji je doneo sa sobom. Skida zimski kaput, šešir i šal, ide prema sredini scene i baca ih u fotelju koja se nalazi na sredini pozornice. Zatim odlazi do vatre i greje ruke. Viče): Moli! Moli! Moli! Gde si? (Moli se pojavljuje u levom zasvonenom ulazu)

MOLI (veselo): Obavlja poslove grubijane jedan. (Prilazi Džajlsu)

DŽAJLS: A, tu si, ostavi meni sav posao. Da li da podložim kazan?

MOLI: Već je podložen.

DŽAJLS (ljubi je): Zdravo draga. Nos ti je hladan.

MOLI: Tek što sam stigla. (Ide prema vatri)

DŽAJLS: Zar? A gde si bila? Nisi valjda izlazila po ovakvom vremenu?

MOLI: Morala sam da idem u selo po neke stvari koje sam zaboravila. Da li si doneo piliće?

DŽAJLS: Nisu bili dobri. (Seda na levi naslon fotelje) Otišao sam u drugu radnju, ali ni tamo nisu bili dobri. Praktično sam izgubio čitav dan. Bože, skoro sam se smrzao. Kola su se strašno klizala, a sneg gusto pada. Ne misliš li da će nas zatrpati do sutra?

MOLI: Oh dragi, nadam se da neće. (Prilazi radijatoru i pipa ga) Samo da se cevi ne smrznju.

DŽAJLS (ustaje i ide prema sofi): Moraćemo dobro da ložimo kazan. (Pipa radijator) Hm, nije baš topao. Želeo bih da nam već jednom pošalju ugalj. Imamo ga još samo malo.

MOLI (ide prema sofi i seda): Oh, a ja bih tako želela da sve ide glatko u početku. Prvi utisak je vrlo važan.

DŽAJLS (ide prema sofi): Je li sve spremno? Pretpostavljam da još niko nije došao?

MOLI: Ne, hvala bogu! Mislim da je sve u redu. Gospona Barlou je rano odmaglila. Verujem da se uplašila nevremena.

DŽAJLS: Nevolja je sa današnjom poslugom. Sve svaljuju na tvoja pleća.

MOLI: I na tvoja. Ionako smo ortaci.

DŽAJLS (ide prema vatri): Sve dotle dok ne zatražiš od mene da kuvam.

MOLI (ustaje): Ne, to je moj posao. Uostalom imamo mnogo konzervi. Za slučaj da nas sneg zatrpa. (Ide prema Džajlsu) Oh, Džajls, misliš li da će biti sve kako treba?

DŽAJLS: Zar si se već ohladila za ovaj posao? Možda ti je žao što nismo prodali ovu kuću koju ti je tetka ostavila, umesto što nam je pala suluda ideja na pamet da otvorimo pansion?

MOLI: Ne, nisam. Ovo mi se dopada. I kad već govorimo o pansionu, pogledaj samo ovo. (Pokazuje optužujućim pokretom na natpis firme)

DŽAJLS (samozadovoljno): Prilično zgodno, zar ne? (Ide prema natpisu firme)

MOLI: Nemoguće! Zar ne primećuješ? Izostavio si jedno S. Mankvel umesto Manksvel.

DŽAJLS: Bože, zaista. Kako mi se to moglo desiti? Ali ne mari ništa, Mankvel je isto tako zgodno ime.

MOLI: Ti si u nemilosti. (Ide prema stolu) Za kaznu, idi i podloži kazan.

DŽAJLS: Preko zalenenog dvorišta? Uh! Da li da natrpam sada za celu noć?

MOLI: Ne. To ćeš učiniti tek u deset ili jedanaest sati.

DŽAJLS: Užasno!

MOLI: Požuri. Svakog časa može neko da done.

DŽAJLS: Jesi li odredila svakome sobu?

MOLI: Jesam. (Seda za sto i uzima hartiju) Gospona Bojl, soba s lica sa baldahinom. Major Metkaf - plava soba. Gosponica Kejsvel istočna soba. Gospodin Ren, hrastova soba.

DŽAJLS (prilazi na desnu stranu stočića kraj sofe): Pitam se kako izgledaju ti ljudi? Ne bi li trebalo da im unapred naplatimo kiriju?

MOLI: Oh ne, mislim da ne treba.

DŽAJLS: Prilično smo nespretni za ovaj posao.

MOLI: Oni imaju prtljag. Ako ne plate, zadržaćemo njihov prtljag. To je prosto.

DŽAJLS: Ne mogu da se otrgnem od pomisli da je trebalo da se upišemo na dopisni tečaj o vonenju hotela. Njihov prtljag bi mogao biti cigle zamotane u novine, i šta bismo onda?

MOLI: Iz pisama se vidi da su to sve normalni ljudi.

DŽAJLS: Da i sluge falsifikuju preporuke. Neki od ovih ljudi mogu biti i kriminalci koji se kriju od policije. (Ide prema natpisu firme i uzima ga)

MOLI: Baš me briga ko su i šta su, dogod plaćaju sedam gvineja nedeljno.

DŽAJLS: Moli, ti si divna poslovna žena. (Izlazi kroz desni ulaz noseći natpis firme)

MOLI (pali radio)

SPIKER: Prema izveštaju Skotland Jarda zločin se dogodio u Paddingtonu, ulica Kelder br. 24. Ubijena žena zove se gospona Morin Lajon. U vezi sa zločinom policija (Moli ide prema fotelji u sredini) želi da sasluša čoveka koji je vinen u blizini i koji je odeven u tamni zimski kaput (Moli uzima Džajlsov zimski kaput), svetao šal (Moli uzima njegov šal) i filcani meki šešir. (Moli uzima njegov šešir i izlazi kroz desni ulaz) Skreće se pažnja automobilistima da su putevi zalaneni. (Zvono na ulaznim vratima zvoni) Očekuje se da gust sneg nastavi dalje da pada, a u celoj zemlji... (Moli ulazi, prilazi stolu, gasi radio i žurno ide prema desnom ulazu)

MOLI (spolja): Kako ste?

KRISTOFER (spolja): Dobro sam, hvala. (Kristofer Ren ulazi sa koferom koji ostavlja desno od trpezarijskog stola. On je prilično neuredan i neurotičan mladić. Nosi dugu i razbarušenu kosu i štrikanu mašnu kao umetnik. Ponaša se skoro dečački, poverljivo. Moli ulazi i ide prema sredini scene) Vreme je prosto strašno. Moj taksi se zaustavio pred vašom kapijom. (On stavlja svoj šešir na stočić kraj sofe) Šofer nije hteo dalje da vozi. Nije imao ni malo sportskog duha. (Ide prema Moli) Jeste li vi gospona Rolston? Moje prezime je Ren.

MOLI: Kako ste gospodine Ren?

KRISTOFER: Znete, uopšte vas nisam ovako zamišljao. Mislio sam da ste udovica nekog penzionisanog generala koji je služio u Indiji. Mislio sam da ste strašno odvratni kao svaka memsahib, i da je cela kuća prosto pretrpana bronzom iz Benaresa. Umesto toga, sve je

božanstveno. (Ide prema stočiću kraj sofe) Upravo božanstveno. Sve je jako skladno. (Pokazuje na sto) Ovo je imitacija. (Pokazuje na sto kraj sofe) Ali ovaj sto je originalan. Prosto ću zavoleti ovo mesto. (Ide prema fotelji u sredini) Imate li veštačkog cveća ili rajskih ptica?

MOLI: Bojim se da nemamo.

KRISTOFER: Kakva šteta! A šta je sa bifeom? Treba da bude od mahagonija, ljubičast kao šljiva i sa voćem u duborezu.

MOLI: Da, imamo takav u trpezariji. (Glavom pokazuje na desna vrata)

KRISTOFER (prateći njen pokret): Ovuda? (Ide prema vratima i otvara ih) Moram da ga vidim. (Kristofer ulazi u trpezariju, a Moli ide za njim. Džajls ulazi kroz desni ulaz, osvrće se unaokolo i gleda kofer. Čuvši glasove iz trpezarije, izlazi na desno)

MOLI (spolja): Donite da se ogrejete! (Moli ulazi iz trpezarije praćena Kristoferom)

KRISTOFER (dok ulazi): Apsolutno savršeno. Osećam poštovanje jako kao granit. Ali zašto niste stavili na sredinu sto od mahagonija? (gledajući desno)

Mali stolovi samo kvare utisak. (Džajls ulazi s desne strane i staje levo od velike fotelje na desnoj strani)

MOLI: Mislili smo da gosti više vole male stolove. Ovo je moj muž.

KRISTOFER (ide prema Džajlsu i rukuje se s njim): Kako ste? Strašno vreme, zar ne? Podseća me na Dikensa i onog malog Tima koji me razdražuje. On je sav vlažan. (Okreće se prema vatri) Naravno gospono Rolston, vi ste sasvim u pravu što se tiče malih stolova. Zanela me je ljubav prema stilu epohe. Ako imate trpezarijski sto od mahagonija morali bi da imate i odgovarajuću porodicu za stolom. (Okreće se Džajlsu) Strogog naočitog oca s

bradom, već uvelu majku, jedanaestoro dece jedno drugom do uвета, odvratnu guvernantu i nekoga koga svi zovu "jadna Harijet". Sirotu ronaku koja svima smeta i koja je vrlo, vrlo zahvalna što joj je dat krov nad glavom.

DŽAJLS (kome se Kristofer ne dopada): Odneću vaš kofer gore. (Uzima kofer obraćajući se Moli) Rekla si hrastova soba?

MOLI: Da.

KRISTOFER: Nadam se da ima baldahin sa izvezenim cvetićima?

DŽAJLS: Nema. (Ide levo uz stepenice s koferom)

KRISTOFER: Ne verujem da će me vas muž zavoleti. (Napravi nekoliko koraka prema Moli) Sad ste se udali? Jeste li mnogo zaljubljeni?

MOLI (hladno): Ima godina dana. (Ide prema stepenicama levo) Možda bi voleli da se popnete i pogledate sobu?

KRISTOFER: Dobio sam po nosu! (Ide oko stola kraj sofe) Ali ja tako volim da znam sve o ljudima. Hoću da kažem mislim da su ljudi strašno zanimljivi. Šta vi mislite?

MOLI: Pa, pretpostavljam da neki jesu (okreće se Kristoferu), a neki nisu.

KRISTOFER: Ne, ne slažem se. Svi su zanimljivi jer nikad stvarno ne znate kakav je ko ili šta ko misli. Na primer, vi ne znate o čemu sad ja mislim? (Smeje se kao na neku skrivenu šalu)

MOLI: Nije mi ni na kraj pameti. (Ide prema stolu kraj sofe i uzima cigaretu iz kutije) Hoćete li cigaretu?

KRISTOFER: Ne, hvala. (Ide prema Moli) Razumete li? Umetnici su jedini ljudi koji stvarno znaju kakvi su drugi ljudi, pa i njima nije jasno

kako to znaju. Ako su slikari (ide prema sredini) onda to otkrivaju (seda na desni naslon sofe) na svojim platnima.

MOLI: Jeste li vi slikar? (Pali cigaretu)

KRISTOFER: Ne, ja sam arhitekt. Znate moji roditelji su me krstili Kristofer prema imenu čuvenog arhitekta da bi i ja postao arhitekt. Kristofer Ren. (Smeje se) Naravno svako se nasmeje kad čuje ovo i pravi viceve sa svetim Pavlom. Ipak ko zna? Možda ću se ja poslednji smejati. (Džajls ulazi kroz levi ulaz i ide prema desnom ulazu) Granevine Krisa Rena možda će ući u istoriju. (Džajlsu) Svina mi se ovde. Nalazim da je vaša žena jako simpatična.

DŽAJLS (hladno): Zaista?

KRISTOFER (Okrenuvši se da pogleda u Moli): I jako lepa.

MOLI: Oh, ne budite smešni. (Džajls se naslanja na naslon velike fotelje)

KRISTOFER: Pogledajte, zar nije pravi tip Engleskinje? Komplimenti je uvek zbunjuju. Žene u Evropi primaju komplimente kao normalnu stvar, a Engleskinjama su njihovi muževi ubili svu ženstvenost. (Okreće se i gleda Džajlsa) Ima nečeg vrlo neotesanog kod engleskih muževa.

MOLI (žurno): Hajdete da pogledate vašu sobu. (Ide prema levom ulazu)

KRISTOFER: Da li da idem?

MOLI (Džajlsu): Da li bi mogao da podložiš kazan? (Moli i Kristofer izlaze prema stepenicama levo. Džajls namrgoneno gleda i ide prema sredini. Zvono na ulazu zvoni. Pauza, a zatim zvoni još nekoliko puta nestrpljivo. Džajls žurno izlazi desno. Za trenutak čuju se vetar i mećava)

GdA BOJL (spolja): Pretpostavljam da je ovo Manksvel palata?

DŽAJLS (spolja): Jeste.

GdA BOJL (ulazi noseći kofer, neke časopise i rukavice. Ona je visoka, impozantna žena, uvek rnavo raspoložena): Ja sam gospona Bojl. (Spušta svoj kofer)

DŽAJLS: Ja sam Džajls Rolston. Prinite vatri gospono Bojl i ugrejte se. (Gospona Bojl ide prema vatri) Strašno vreme, zar ne? Je li ovo vaš sav prtljag?

GdA BOJL: Neki major Matkaf, valjda, pazi na prtljag.

DŽAJLS: Ostaviću zbog njega otvorena vrata. (Džajls izlazi prema ulaznim vratima)

GdA BOJL: Taksista nije hteo da rizikuje i da done do same kuće.

DŽAJLS (vraća se i prilazi gosponi Bojl)

GdA BOJL: Zaustavio se pred kapijom. Morali smo da delimo taksi još od stanice, jer smo ga jedva našli. (Optužuje) Izgleda niko nije poslat da nas dočeka.

DŽAJLS: Žao mi je. Vidite, nismo znali kojim ćete vozom stići. Inače bi smo, naravno, našli nekog ko bi vas čekao.

GdA BOJL: Trebalo je sačekivati sve vozove.

DŽAJLS: Dopustite da uzmem vaš kaput. (Gospona Bojl pruža Džajlsu svoje rukavice i časopise. Stoji kraj vatre i greje ruke) Moja žena će odmah doći. Idem da pomognem Metkafu sa stvarima. (Džajls izlazi desno)

GdA BOJL (Ide prema ulazu dok Džajls izlazi): Bar je staza od kapije do kuće mogla biti očišćena od snega. To je nemar. (Ide prema vatri i

gleda oko sebe s neodobravanjem. Moli žurno ulazi s leve strane skoro bez daha)

MOLI: Žao mi je, ali ja sam...

GdA BOJL: Jeste li vi gospona Rolston?

MOLI: Ja sam... (ide prema gosponi Bojl, skoro joj pruža ruku, zatim je povlači, ne zna kako vlasnica pansiona treba da se ponaša)

GdA BOJL (meri Moli s nezadovoljstvom): Vi ste jako mladi!

MOLI: Mlada?

GdA BOJL: Da vodite kuću ove vrste. Vi sigurno nemate mnogo iskustva.

MOLI (trgne se): Mora se jednom početi, zar ne?

GdA BOJL: Razumem. Uopšte nemate iskustva. (Gleda oko sebe) Kuća je stara. Nadam se da nije memljiva. (Sumnjičavo njuši)

MOLI (uvreneno): Naravno da nije.

GdA BOJL: Mnogi ne znaju da im je kuća memljiva sve dok ne bude suviše kasno.

MOLI: Kuća je u odličnom stanju.

GdA BOJL: Ha, to se može prikriti i krečenjem. Zna li da je ova hrastovina crvotočna?

DŽAJLS (spolja): Ovuda gospodine majore. (Majls i major Metkaf ulaze s desna. Major Metkaf je sredovečan čovek četvrtastih ramena i naglašenog vojničkog držanja. Džajls ide prema sredini. Major Metkaf spušta kofer koji je doneo i ide prema fotelji u sredini. Moli mu ide u susret) Ovo je moja žena.

MAJOR METKAF (rukuje se sa Moli): Kako ste? Napolju je prava mećava, u jednom trenutku sam pomislio da se nećemo probiti. (Ugleda gosponu Bojl) Oh, molim, oprostite. (Skida šešir. Gospona Bojl izlazi desno) Ako nastavi ovako da pada rekao bih da će ujutru sneg biti pet ili šest stopa visok. (Ide prema vatri) Nisam video ništa slično od kad sam bio na odsustvu 19-te godine.

DŽAJLS: Poneću kofere gore. (uzima kofere obraća se Moli) Koju sobu si odredila, plavu ili ružičastu?

MOLI: Ne, ružičastu sobu sam dala gospodinu Renu. On mnogo voli krevet sa baldahinom. Prema tome gospona Bojl je u hrastovoj sobi, a major Metkaf u plavoj sobi.

DŽAJLS (autoritativno): Gospodine majore! (ide levo prema stepenicama)

MAJOR METKAF (instinktivno vojnički): Gospodine! (Ode za Džajlsom levo.

Gospona Bojl ulazi desno i ide prema kaminu)

GdA BOJL: Imate li mnogo teškoća sa poslugom?

MOLI: Imamo samo jednu, ali dobru služavku koja dolazi iz sela.

GdA BOJL: A šta je sa unutrašnjim personalom?

MOLI: Nemamo unutrašnjeg personala. Nas dvoje smo sami. (ide prema fotelji u sredini)

GdA BOJL: Zaista!A ja sam mislila da je ovo potpuno uhodan pansion.

MOLI: Mi smo tek počeli.

GdA BOJL: Rekla bih da je osnovno angažovati odgovarajući personal još pre otvaranja pansiona. Smatram da ste oglasom

obmanuli goste. Smem li da pitam jesam li jedini gost osim majora Metkafa?

MOLI: Oh, ne, ima ih nekoliko.

GdA BOJL: Naravno, došli su zbog ovog vremena. Mećava. (okrene se vatri) Bez sumnje sve je to jako nezgodno.

MOLI: Ali mi nismo mogli da predvidimo vreme. (Kristofer Ren ulazi tiho s leve strane i dolazi iza Moli)

KRISTOFER (peva): „Vetar duva niz breg / I nosi sa sobom sneg / A šta da radi siroti crvendać?“ Obožavam dečje pesme. A vi? Tako su tragične. Zato ih deca vole.

MOLI: Da vas upoznam. Gospodin Ren, gospona Bojl. (Kristofer se klanja)

GdA BOJL (hladno): Kako ste?

KRISTOFER: Ovo je divna kuća. Ne mislite li isto?

GdA BOJL: Došla sam u ono doba kada udobnosti nekog pansiona više znače od njegovog izgleda. (Kristofer se povlači desno. Džajls ulazi s leve strane i zastaje na ulazu) Da nisam verovala da je ovo uhodano preduzeće nikada ne bih došla ovamo. Mislila sam da poseduje svaku udobnost domaćeg ognjišta.

DŽAJLS: Niste obavezni da ostanete ovde, ako niste zadovoljni, gospono Bojl.

GdA BOJL (ide prema sofi): Zaista ni na pamet mi ne pada da odem.

DŽAJLS: Ako je u pitanju nesporazum, možda bi bolje bilo da odete na neko drugo mesto. Mogao bih da pozovem taksi telefonom. Putevi još nisu blokirani. (Kristofer seda u fotelju u sredini) Tolika je

potražnja za sobama da ćemo sasvim lako moći da popunimo vaše mesto. U svakom slučaju, dići ćemo cenu sledećeg meseca.

GdA BOJL: Uopšte neću otići pre nego što vidim kakvo je ovo mesto. Nemojte misliti da možete da me oterate. Da li biste hteli gospono Rolston da me odvedete u moju sobu? (Ona dostojanstveno izlazi levo)

MOLI: Naravno, gospono Bojl. (Ide za njom. Džajlsu nežno, prolazeći kraj njega) Dragi, bio si divan... (Izlaze levo)

KRISTOFER (ustaje, detinjasto): Mislim da je ova žena užasna. Uopšte mi se ne dopada. Voleo bih da vidim kako je izbacujete napolje na sneg.

DŽAJLS: Bojim se da neću imati to zadovoljstvo. (Ulazno zvono zvoni) Gospode, evo ih još. (Izlazi prema ulaznim vratima) (Spolja) Unite, unite! (Kristofer ide prema sofi i seda. Gosponica Kejsvel ulazi s desna. To je mlada žena muškobanjastog tipa, nosi torbu, dugačak tamni kaput, svetao šal, šešira nema. Džajls ulazi)

GdICA KEJSVEL (dubokim muškim glasom): Bojim se da se moj auto zaglibio oko pola milje odavde na drumu, upao je u smet.

DŽAJLS: Dozvolite da pomognem. (Uzima njenu torbu i stavlja je desno od trpezarijskog stola) Imate li još nešto od prtljaga u kolima?

GdICA KEJSVEL (ide prema vatri): Ne, ja putujem bez prtljaga. (Džajls ide prema fotelji u sredini) Volim da vidim dobru vatru. (Raskrečila se kao muškarac ispred vatre)

DŽAJLS: Gospodin Ren, gosponica...?

GdICA KEJSVEL: Kejsvel! (Klima glavom Kristoferu)

DŽAJLS: Moja žena će odmah sići.

GdICA KEJSVEL: Nije hitno, (skida zimski kaput) moram prvo da se otkravim. Izgleda da će nas sneg zavejati. (Uzima večerenje novine iz džepa zimskog kaputa) Metereološki izveštaj kaže da se očekuju jake padavine. Skreće se pažnja vozačima itd... itd. Nadam se da imate dovoljnu zalihu hrane.

DŽAJLS: O, da. Moja žena je izvrsna domaćica. A imamo dovoljno i kokošaka. Možemo njih pojesti.

GdICA KEJSVEL: Pre nego što počnemo da jedemo jedni druge, je l' te? (Piskavo se smeje i baca Džajlsu svoj kaput, koji ga hvata. Seda u fotelju u sredini)

KRISTOFER (ustaje i ide prema vatri): Ima li kakvih novosti u novinama osim o vremenu?

GdICA KEJSVEL: Uobičajena kriza u politici. O, da, i jedan prilično zanimljiv zločin!

KRISTOFER: Zločin? (okreće se gni Kejsvel) Oh, zločini me uzbuđuju!

GdICA KEJSVEL (pruža mu novine): Izgleda da je u pitanju neki ubica manijak. Neka žena je udavljena u blizini Padingtona. Pretpostavljam da je u pitanju seksualni manijak. (gleda u Džajlsa, Džajls ide levo od stočića kraj sofe)

KRISTOFER: Ne kažu baš mnogo, zar ne? (On sedi u maloj fotelji desno i čita) "Policija želi da sasluša čoveka koji je vinen u blizini Kalver ulice u to vreme. Srednje je visine, nosi tamni zimski kaput, svetao šal i meki filcni šešir. Radio je prenosio celog dana policijski izveštaj o ovom doganaju."

GdICA KEJSVEL: Baš iscrpan opis. Odgovara bilo kome, zar ne?

KRISTOFER: Kad se kaže da policija želi da sasluša nekoga, nije li to lep nagoveštaj da je ta osoba ubica?

GdICA KEJSVEL: Moglo bi da bude.

DŽAJLS: Kako se zove ubijena žena?

KRISTOFER: Gospona Lajon. Gospona Morin Lajon.

DŽAJLS: Mlana ili starija?

KRISTOFER: Ne kažu, izgleda da nije pljačka u pitanju.

GdICA KEJSVEL (Džajlsu): Kažem vam, seksualni manijak. (Moli silazi niz stepenice i ide prema gnici Kejsvel)

DŽAJLS: Moli, ovo je gosponica Kejsvel. Moja žena.

GdICA KEJSVEL (ustaje): Kako ste? (Ona se snažno rukuje sa Moli. Džajls uzima njenu torbu)

MOLI: Užasna noć. Da li biste želeli da odete u svoju sobu? Voda je topla ako biste hteli da se okupate?

GdICA KEJSVEL: U pravu ste, mogla bih. (Moli i gnica Kajsvel izlaze levo. Džajls ide za njima noseći torbu. Ostavljen sam Kristofer ustaje i počinje da istražuje unaokolo. Otvara vrata u dnu levo, proviruje, a zatim izlazi. Trenutak ili dva kasnije on se ponovo pojavljuje na stepenicama levo. Ide prema zasvonenom ulazu desno i gleda napolje. Peva: "Mali Džek Horner" i pri tom se ceri ostavljajući utisak kao da je malo umno poremećen. Ide iza trpezarijskog stola. Džajls i Moli ulaze sa stepenica levo razgovarajući. Kristofer se sakrije iza zavese. Moli ide prema fotelji u sredini, a Džajls prema desnom kraju trpezarijskog stola)

MOLI: Moram da požurim u kuhinju i da pripremim večeru. Major Metkaf je vrlo fin čovek. On neće praviti zamerke. Ali gospona Bojl me stvarno plaši. Zaista moram da spremim dobru večeru. Mislila sam da otvorim dve konzerve sa seckanom govedinom, jednu

konzervu greška i da obarim krompire. Spremiću još kuvane smokve i jaja sa skorupom. Mislim li da će to biti dovoljno?

DŽAJLS: Oh, mislim da hoće. Istina nije baš mnogo originalno.

KRISTOFER (Izlazi iza zavese i dolazi izmenu Džajlsa i Moli): Izvolite mi da vam pomognem. Ja mnogo volim da kuvam. Zar ne bismo mogli da spremimo jedan omlet? Sigurno imate jaja?

MOLI: Naravno, imamo mnogo jaja. Gajimo živinu. Istina, ne nose jaja baš kako bi trebalo, ali ih ipak imamo dovoljno. (Džajls besno odlazi levo)

KRISTOFER: A ako biste imali bocu nekog jeftinog vina, bilo kakve vrste mogli biste je dodati iseckanoj govedini. Šta kažete na to? To će dati večeri kontinentalni ukus. Pokažite mi gde je kuhinja i šta sve imate od hrane. Osećam da ću dobiti inspiraciju.

MOLI: Hajte sa mnom. (Moli i Kristofer islaze kroz ulaz desno u kuhinju. Džajls se mršti i mrmlija nešto na račun Kristofera i ide prema maloj fotelji u dnu desno. Uzima novine i čita s velikom pažnjom. Skače na Moline reč koja je neprimetno ušla u sobu) Zar nije sladak? (Ide oko stola kraj sofe) Opasao je kecelju i već počeo da kuva. Kazao je da ga ostavim samog i da se ne vraćam pola sata. Kad bi naši gosti hteli da sami kuvaju to bi nam olakšalo posao.

DŽAJLS: Zašto si mu, zaboga, dala najbolju sobu?

MOLI: Pa rekla sam ti, zato što voli krevet s baldahinom.

DŽAJLS: Voli baldahin. Fuj!

MOLI: Džajlse!

DŽAJLS: Ne mogu da se pomirim s tim. (značajno) Nisi ti nosila njegov kofer nego ja.

MOLI: Da ne nosi cigle u njemu? (Ide prema fotelji u sredini i seda)

DŽAJLS: Njegov kofer uopšte nije težak, ako me pitaš za mišljenje, mislim da ničega nema u njemu. On je verovatno jedan od onih mladića koji izbegavaju da plaćaju hotelske račune.

MOLI: Ne verujem u to. Meni se on svina. (Pravi pauzu) Mislim da je gosponica Kejsvel prilično čudna? Šta ti misliš?

DŽAJLS: Strašna žena. Ako je uopšte žena.

MOLI: Nevolja je što su svi naši gosti ili nezgodni ili čudni. Mislim da je jedino major Metkaf kako treba, zar ne?

DŽAJLS: Verovatno je pijanica!

MOLI: Stvarno to misliš?

DŽAJLS: Ne, ne mislim. Deprimiran sam. No sad bar znamo najgore. Stigli su svi? (ulazno zvono zvoni)

MOLI: Ko li to može biti?

DŽAJLS: Verovatno zločinac iz Kalver ulice.

MOLI (Ustajući): Uh, nemoj da me plašiš. (Džajls izlasi desno preme ulaznim vratima, Moli ide prema vatri)

DŽAJLS (spolja): Oh! (Gospodin Paravićini ulazi posrćući. Nosi malu torbu. On je stranac, crnomanjast, postariji, sa prilično uočljivim brkovima. Malo je veće izdanje Herkula Poaroa, što može ostaviti pogrešan utisak na publiku. Nosi krznom postavljen i težak zimski kaput. Naslanja se na levi dovratnik i spušta torbu. Džajls ulazi)

PARAVIĆINI: Hiljadu puta se izvinjavam. Ja sam - gde sam ja?

DŽAJLS: Ovo je pansion Manksvel Menor.

PARAVIĆINI: Čudne li sreće! Gospono! (Ide prema Moli i ljubi joj ruku. Džajls ide prema fotelji u sredini) Pansion i šarmantna domaćica. Moje molitve su uslišene. Moj Rols Rojs je upao u smet. Sneg me je zaslepio. Nisam znao gde sam. Pomislio sam da ću se smrznuti i umreti. Onda sam uzeo torbu pošao kroz sneg i odjednom ugledao sam ispred sebe veliku gvozdenu kapiju. Neko naselje. Spasen sam. Dvaput sam pao u sneg dok nisam našao stazu, ali sam najzad stigao ovamo i u trenutku (gleda oko sebe) moje očajanje pretvorilo se u veselje! (Menjajući način govora) Možete li mi dati sobu?

DŽAJLS: Možemo.

MOLI: Bojim se da je soba prilično mala.

PARAVIĆINI: Prirodno, prirodno, imate i druge goste.

MOLI: Danas smo tek otvorili pansion i još uvek smo neiskusni u ovom poslu.

PARAVIĆINI (namigujući ka Moli): Divno, divno!

DŽAJLS: Šta je s vašim prtljagom?

PARAVIĆINI: Nije važno. Ostao je zaključan u automobilu.

DŽAJLS: Zar ne bi bilo bolje da ga donesete?

PARAVIĆINI: Ne, ne. (Ide desno do Džajlsa) Uveravam vas da po ovakvoj noći nema lopova. Što se mene tiče, moji zahtevi su vrlo skromni, imam sve što mi treba ovde u ovoj maloj torbi. Da sve što mi treba.

MOLI: Treba da se dobro ogrejete. (Paravićini ide prema vatri) Spremiću vašu sobu. (ide prema fotelji u sredini) Bojim se da će soba biti prilično hladna jer je okrenuta na sever, a sve druge su zauzete.

PARAVIĆINI: Znači imate više gostiju?

MOLI: Ovde su gna Bojl, major Metkaf, gnica Kejsvel, jedan mladić koji se zove Kristofer Ren i sada vi.

PARAVIĆINI: Da - neočekivani gost. Gost koga niste pozvali. Gost koji je tek stigao od niotkuda pravo iz mećave. Sasvim dramatično zvuči, zar ne? Ko sam ja? Vi to ne znate. Odakle dolazim? Ni to ne znate. Ja sam misteriozan čovek. (Smeje se. Moli se smeje i gleda u Džajlsa koji se kezi iznemoglo. Paravićini klima glavom prema Moli u najlepšem raspoloženju) A sad ću vam reći ovo. Ja sam poslednji. Od sad više niko neće doći i niko neće otići. Od sutra, a možda već i od sada mi ćemo biti odsečeni od civilizacije. Nema kasapina, nema pekara, nema mlekara, nema poštara, nema dnevnih novina, nikog i ničeg osim nas samih. To je božanstveno. Prosto božanstveno! Savršeno mi odgovara, uzgred, zovem se Paravićini. (Ide prema maloj fotelji desno)

MOLI: O, da. Mi se zovemo Rolston. (Džajls ide levo od Moli)

PARAVIĆINI: Gospodin i gospona Rolston? (Klima glavom kad da oni potvrnuju. Gleda oko sebe i ide desno od Moli) A ovo, ovo je pension Manksvel Menor, jeste li tako rekli? Dobro. (Smeje se) Savršeno! (smeje se) Savršeno! (Smeje se i ide prema kaminu. Moli pogleda u Džajlsa, a oboje gledaju nelagodno u Paravićinija dok pada zavesa)

DRUGA SLIKA

Scena kao u prvoj slici. Popodne sledećeg dana. Kada se zavesa digne, sneg se vidi visoko naslagan uz prozor, ali više ne pade. Major Metkaf sedi u sofi i čita knjigu. Gna Bojl sedi u velikoj fotelji ispred vatre i nešto piše na jastučetu koje je stavila na koleno.

GdA BOJL: Smatram da je nepošteno od njih što mi nisu rekli da su tek otvorili ovaj pansion.

MAJOR METKAF: Sve ima svoj početak. Doručak je jutros bio izvrstan. Kafa je bila dobra. Kajgana, domaća marmelada, i sve je ukusno servirano. Mlada žena je sve sama pripremila.

GdA BOJL: Amateri - treba da imaju stručan personal.

MAJOR METKAF: Ručak je, takone, bio izvrstan.

GdA BOJL: Govedina.

MAJOR METKAF: Ali vrlo dobro pripremljena. I još crno vino uz to. Gospona Rolston je obećala da napravi pitu za večeru.

GdA BOJL (ustaje i odlazi do radijatora): Ovi radijatori uopšte nisu topli. Razgovaraću s njima o tome.

MAJOR METKAF: Kreveti su vrlo udobni. Bar je moj udoban. Nadam se da je i vaš takone.

GdA BOJL: Prilično je dobar. (Okreće se prema velikoj fotelji desno i sede) Nije mi jasno zašto su dali najbolju sobu tom čudnom mladom čoveku.

MAJOR METKAF: Stigao je ovamo pre nas. Prvi je došao, prvi je uslužen.

GdA BOJL: Iz oglasa sam dobila sasvim drugi utisak o izgledu ovog mesta. Udobna dnevna soba i uopšte mnogo više prostora, bridž i ostale udobnosti.

MAJOR METKAF: Redovna razonoda starih usedelica.

GdA BOJL: Oprostite, nešto ste rekli?

MAJOR METKAF: Ovaj - ja mislim – da, sasvim vas razumem.
(Kristofer ulazi neopažen s leve strane)

GdA BOJL: Zaista ne mislim da ostanem dugo ovde.

KRISTOFER (smejući se): Ne, ne. I ne mislim da ćete ostati.
(Kristofer odlazi u biblioteku levo)

GdA BOJL: Ovo je stvarno vrlo čudan mlad čovek. Ne bih se čudila da je neuravnotežen.

MAJOR METKAF: Možda je pobegao iz ludnice.

GdA BOJL: Uopšte se ne bih začudila. (Moli ulazi kroz ulaz desno)

MOLI (viče): Džajlse!

DŽAJLS (spolja): Molim!

MOLI: Možeš li da očistiš sneg ispred zadnjeg ulaza?

DŽAJLS (spolja): Dolazim! (Moli se vraća nazad)

MAJOR METKAF: Hoćete li da vam pomognem? (Ustaje i odlazi desno prema ulazu) To će biti dobra vežba. Vežbati uvek treba.
(Major Metkaf izlazi, Džajls se pojavi na stepenicama, prelazi preko scene i izlazi desno. Moli se vraća, nosi partfiš i usisivač, prelazi preko scene i žurno odlazi uz stepenice. Sudara se sa gnicom Kejsvel koja silazi niz stepenice)

MOLI: Oprostite!

GdICA KEJSVEL: Ne mari ništa. (Moli izlazi. Gnica Kejsvel polako ide prema sredini pozornice)

GdA BOJL: Ova mlada žena je stvarno nemoguća. Ništa ne zna o vonenju kuće. Nosi partviš kroz salon. Zar nema sporednih stepenica?

GdICA KEJSVEL (Uzima cigaretu iz svoje torbice): O, da sporedne stepenice postoje. I to jako zgodne. (ide prema vatri) Vrlo su pogodne u slučaju požara. (Pali cigaretu)

GdA BOJL: Zašto se onda ne koristi njima? U svakom slučaju, kuću treba spremati ujutru, pre ručka.

GdICA KEJSVEL: Kladim se da naša domaćica sama kuva.

GdA BOJL: Ona sve to radi amaterski. Trebalo bi da postoji stručni personal.

GdICA KEJSVEL: Danas poslugu nije lako dobiti.

GdA BOJL: Zaista nije lako, izgleda da niže klase nemaju pojma o svojim obavezama.

GdICA KEJSVEL: Sirote niže klase. One su vam trn u oku, zar ne?

GdA BOJL (hladno): Pretpostavljam da ste socijalista.

GdICA KEJSVEL: Ne bih rekla. Nisam crvena samo sam ružičasta. (Ide prema sofi i seda na desni naslon) Mene politika ne zanima mnogo, ja živim u inostranstvu.

GdA BOJL: Verujem da su u inostranstvu uslovi za život mnogo lakši.

GdICA KEJSVEL: Ne moram da kuvam i da spremam, a u ovoj zemlji izgleda sve žene rade te poslove.

GdA BOJL: Tužno je koliko sve u ovoj zemlji ide nizbrdo. Nije kao što je nekad bilo. Kuću sam prodala prošle godine. Sve je jako teško.

GdICA KEJSVEL: Lakše je živeti po hotelima i pansionima.

GdA BOJL: U svakom slučaju pansioni rešavaju neke probleme. Ostajete li dugo u Engleskoj?

GdICA KEJSVEL: Zavisi od posla. Kad ga završim, otići ću.

GdA BOJL: U Francusku?

GdICA KEJSVEL: Ne.

GdA BOJL: U Italiju?

GdICA KEJSVEL: Ne. (Kezi se. Gna Bojl gleda ispitivački, ali gnica Kejsvel ne odgovara. Gna Bojl počinje da piše. Gnica Kejsvel je gleda i kezi se, ide prema radio aparatu, uključuje ga, u početku tiho, a zatim postepeno pojačava ton)

GdA BOJL (Piše. Ljutito): Da li biste hteli malo da utišate? Smatram da radio prilično smeta kada neko piše pismo.

GdICA KEJSVEL: Zar vam smeta?

GdA BOJL: Ako baš naročito ne želite da slušate...

GdICA KEJSVEL: Ovo je moja omiljena melodija. A pisci sto nalazi se tamo. (Pokazuje na biblioteku)

GdA BOJL: Znam, ali ovde je mnogo toplije.

GdICA KEJSVEL: Slažem se. Ovde je mnogo toplije. (Igra uz muziku)

GdA BOJL (pošto je gledala nekoliko trenutaka, ustaje i odlazi u biblioteku levo. Gnica Kejsvel se smeje, ide prema stočiću kraj sofe i gasi cigaretu. S trpezarijskog stola uzima časopis)

GdICA KEJSVEL: Kučka matora! (ide prema velikoj fotelji i seda. Kristofer dolazi iz biblioteke)

KRISTOFER: Oh!

GdICA KEJSVEL: Zdravo!

KRISTOFER (pokazujući prema biblioteci): Ova žena me prati kudgod krenem. I samo bulji u mene. Zaista bulji.

GdICA KEJSVEL (pokazuje na radio): Utišajte malo.

KRISTOFER (utišava radio): Je li ovako dobro?

GdICA KEJSVEL: O, da. Dobro mi je poslužio.

KRISTOFER: Poslužio? Čemu?

GdICA KEJSVEL: To je taktika, mladiću. (Kristofer izgleda zbunjen. Gnica Kejsvel pokazuje na biblioteku)

KRISTOFER: O, vi mislite na nju.

GdICA KEJSVEL: Zauzela je najbolju stolicu. Sad je moja.

KRISTOFER: Vi ste je oterali. Milo mi je. Baš mi je milo. Ona mi se uopšte ne dopada. (ide brzo prema gnici Kejsvel) Hajde da je stalno s nečim uznemiravamo! Želeo bih da ode odavde.

GdICA KEJSVEL: Po ovakvom vremenu? Nema ni najmanje nade.

KRISTOFER: Ali kada se sneg otopi?

GdICA KEJSVEL: Svakakve stvari se mogu dogoditi dok se sneg no otopi.

KRISTOFER: Da, da, imate pravo. (odlazi do prozora) Sneg je lepa stvar, zar ne? Mir vlada svud i tako je sve čisto. Sneg pomaže da čovek zaboravi neke stvari.

GdICA KEJSVEL: Meni ne može da pomogne da zaboravim.

KRISTOFER: Kako ste to surovo rekli.

GdICA KEJSVEL: Razmišljala sam.

KRISTOFER: Na šta ste mislili? (Seda na klupu kraj prozora)

GdICA KEJSVEL: Na zalenedi bokal u spavaćoj sobi, na raskrvavljene promrzline, na jedno tanko pocepano ćebe, na jedno dete koje cvokoće od straha i zime.

KRISTOFER: Draga moja, pa to zvuči suviše suviše strašno. Šta je to – roman?

GdICA KEJSVEL: Zar niste znali da sam ja pisac?

KRISTOFER: Zaista? (Ustaje i ide prema njoj)

GdICA KEJSVEL: Žao mi je što moram da vas razočaram, u stvari nisam. (Skriva lice iza časopisa. Kristofer je posmatra sa sumnjom, odlazi levo, okreće radio vrlo glasno i izlazi u salon. Telefon zvoni. Moli trči niz stepenice sa partfišem u ruci i ide prema telefonu)

MOLI (diže slušalicu): Da? (Gasi radio) Da, ovo je pansion Manksvel Menor... Šta? Ne, gospodin Rolston ne može da done na telefon. Kraj telefona je gospona Rolston. Ko? Berkširska policija? (Gnica Kejsvel spušta časopis) Oh da, da, ali bojim se da je to nemoguće, inspektore Hogben. On neće moći da done ovamo. Sve je zavejano. Potpuno zavejano. Putevi su neprolazni. (Gnica Kejsvel ustaje i ide

prema ulazu levo) Niko se ne može probiti dovde... Da... Vrlo dobro, ali šta... Halo, halo... (Spušta slušalicu. Džajls ulazi u zimskom kaputu. Skida zimski kaput i veša ga u predsoblju)

DŽAJLS: Moli, da li znaš gde je druga lopata?

MOLI (Ide prema sredini): Džajls, baš sada su telefonirali iz polcije.

GdICA KEJSVEL: Imate neprilika sa policijom? Prodavali ste piće bez dozvole? (Izlazi levo uz stepenice)

MOLI: Poslaće nam nekog inspektora ili narednika ili tako nešto.

DŽAJLS (Ide desno od Moli): Ali on nikada neće stići ovamo.

MOLI: To sam im isto i ja rekla, ali oni su doboko uvereni da će on doći.

DŽAJLS: Glupost. Čak se ni džip danas ne bi mogao probiti. A u čemu je stvar?

MOLI: Pitala sam ih. Ali nisu hteli da kažu. Samo su rekli da saopštim mužu da sluša bez pogovora instrukcije narednika Trotera, mislim da se tako zove. Zar to nije čudno?

DŽAJLS (ide prema vatri): Šta li smo to napravili?

MOLI: Možda je to zbog onog najlona sa Gibraltara.

DŽAJLS: Da nije zbog radio-pretplate. Ne sećam se da sam platio.

MOLI: Platio si. Ček je u kuhinjskom ormanu.

DŽAJLS: Pre neki dan sam se skoro sudario sa nekim kolima, ali to nije bila moja greška.

MOLI: Mora da smo nešto napravili...

DŽAJLS (kleči i stavlja cepanicu u vatru): Verovatno nešto u vezi sa vonenjem pansiona. Možda smo zaboravili na neki propis ministarstva ili nešto slično. Danas se takve greške praktično i ne mogu izbeći. (Ustaje i prilazi Moli)

MOLI: Oh, dragi, želela bih da nikada nismo počeli ovaj posao. Danima ćemo biti zavejani, ovde je svako na tri čoška, a naše rezerve konzervi uskoro će nestati.

DŽAJLS: Glavu gore, draga. (Grli Moli) Sve će se urediti. Napunio sam sve korpe za ugalj, doneo drva, naložio kazan i nahranio kokoške. A sada ću nacepkati drva za potpalu. Znaš Moli, (polako ide desno od trpezarijskog stola) mora biti da je nešto jako važno kad šalju policijskog narednika po ovakvom vremenu da njuška. Mora biti nešto stvarno hitno. (Džajls i Moli gledaju jedno u drugo nelagodno. Gna Bojl izlazi iz biblioteke)

GdA BOJL (dolazi levo od trpezarijskog stola): Ah, tu ste, gospono Rolston. Znete li da su radijatori u biblioteci potpuno hladni?

DŽAJLS: Žao mi je gospono Bojl, ali nemamo dovoljno uglja...

GdA BOJL: Ja plaćam sedam gvineja nedeljno, sedam gvineja, i ne želim da se smrzavam.

DŽAJLS: Idem da stavim još uglja na vatru. (Džajls izlazi kroz desni ulaz, Moli ga prati do ulaza.)

GdA BOJL: Gospono Rolston, nemojte mi zameriti što vam ovo moram reći, ali mladi čovek koji stanuje ovde vrlo je čudan. Njegovo ponašanje, njegove mašne, da li se on ikada češlja?

MOLI: On je odličan arhitekt.

GdA BOJL: Nisam čula, oprostite?

MOLI: Kristofer Ren je arhitekt...

GdA BOJL: Draga gospono! Prirodno je da znam ko je Ser Kristofer Ren. (Ide prema vatri) Naravno da je on arhitekta. On je projektovao katedralu svetog Pavla. Mladi ljudi misle da niko nije obrazovan kao oni.

MOLI: Ja sam mislila na ovog Rena i njegovo ime je Kristofer. Njegovi roditelji su ga tako krstili, zato što su se nadali da će i on postati arhitekt. (ide prema stolu kraj sofe i uzima cigaretu iz kutije) On je ili će to biti - i tako izlazi da je sve u redu.

GdA BOJL: Baš mi sumnjivo zvuči ta priča. (Seda u veliku fotelju) Da sam na vašem mestu ja bih se malo više raspitala o njemu. Šta uopšte znate o njemu?

MOLI: Isto što i o vama, gospono Bojl, da plaća sedam gvineja nedeljno. (Pali cigaretu) To je sve što treba da znam, zar ne? I samo me to zanima. Nije važno da li mi se gosti svinaju ili (značajno) ne svinaju.

GdA BOJL: Vi ste mladi i neiskusni. Treba da prihvatite savete od nekoga koji zna više od vas. A šta je sa onim strancem?

MOLI: Kako, šta je s njim?

GdA BOJL: Vi ga niste očekivali?

MOLI: Protivzakonito je oterati bona fide putnika, gospono Bojl. Vi to bar treba da znate.

GdA BOJL: Zašto to kažete?

MOLI: Zar niste vi nekad bili starateljski sudija, gospono Bojl?

GdA BOJL: Sve što imam da kažem je, da mi se ovaj Paravićini, ili kako li se ono zove, izgleda malo... (Paravićini tiho silazi niz stepenice levo)

PARAVIĆINI: Čuvajte se, draga gospono. Vi o navolu, a navo na vrata. Ha-haha. (Gna Boj1 skoči)

GdA BOJL: Nisam čula kad ste ušli. (Moli prelazi iza stola koji se nalazi kraj sofe)

PARAVIĆINI: Išao sam na vrhovima prstiju, ovako. (On pokazuje idući prema sredini pozornice) Niko ne može da me čuje osim ako sam to ne želim. Smatram da je to zabavno.

GdA BOJL: Zaista?

PARAVIĆINI (sedajući u fotelju u sredini): A što se tiče mlade dame...

GdA BOJL (ustaje): Moram da nastavim da pišem pisma. Pogledaću da li je toplo u salonu. (Gna Bojl odlazi u salon levo. Moli je prati do vrata)

PARAVIĆINI: Moja šarmanтна domaćica je uznemirena. U čemu je stvar, draga gospono? (namiguje joj)

MOLI: Ništa ne ide kako treba ovog jutra. Valjda zbog snega.

PARAVIĆINI: Da. Sneg otežava stvari, zar ne? (Ustaje) Ili ih olakšava? (Ide prema trpezarijskom stolu i seda) Da, u mnogome olakšava.

MOLI: Ne znam na šta mislite.

PARAVIĆINI: Mnogo štošta vi ne znate. Na primer mislim, da ne znate mnogo ni o vonenju pansiona.

MOLI (Ide levo od stola kraj sofe i gasi cigaretu): Bojim se da ste u pravu. Ali mi hoćemo da pokušamo.

PARAVIĆINI: Bravo! Bravo! (Tapše rukama i ustaje)

MOLI: Nisam baš tako rnava kuvarica.

PARAVIĆINI (Namiguje): Bez sumnje, vi ste odlična kuvarica. (Ide do stola kraj sofe i hvata Moli za ruku. Moli povlači ruku i odlazi od sofe)

PARAVIĆINI: Mogu li vas opomenuti gospono Rolston (ide oko sofe), vi i vaš muž ne smete da radite na poverenje. Raspolažu li vaši gosti nekim preporukama?

MOLI: Je li takav običaj? (Okreće se Paravićiniju) Uvek sam mislila da gosti prosto naprosto donu.

PARAVIĆINI: Preporučljivo je znati malo više o ljudima koji spavaju pod vašim krovom. Uzmimo mene za primer. Došao sam govoreći da je moj auto upao u smet. Šta vi znate o meni? Baš ništa! Ja mogu biti razbojnik, lopov (ide polako prema Moli), begunac pred pravdom, ludak, čak i ubica.

MOLI (odmiče se): Oh!

PARAVIĆINI: Vidite li? A verovatno isto tako malo znate i o drugim gostima.

MOLI: Pa, što se tiče gospone Bojl... (Gna Bojl ulazi iz salona. Moli ide prema trpezarijskom stolu.

GdA BOJL: Salon je suviše hladan da bi se sedelo u njemu. Pisaću pisma ovde.

(Ide prema velikoj fotelji)

PARAVIĆINI: Dozvolite mi da prodžaram vatru umesto vas. (Ide desno i džara vatru. Major Metkaf ulazi kroz desni ulaz)

MAJOR METKAF (obraćajući se Moli sa staromodnom učtivošću): Gospođo Rolston, je li vaš muž tu? Bojim se da su se cevi dole u ostavi, zamrzle.

MOLI: Oh bože, kakav strašan dan! Prvo policija, a sada cevi. (Ide prema desnom ulazu. Paravićiniju ispada žarač uz tresak. Major Metkaf stoji kao paralizovan)

GdA BOJL (trgnavši se): Policija?

MAJOR METKAF (glasno s nevericom): Kažete policija? (Ide prema levom kraju trpezarijskog stola)

MOLI: Baš maločas su telefonirali. Poslaće ovamo nekog narednika. (Gleda u sneg) Ali ne verujem da će uspeti da se probije ovamo. (Džajls ulazi kroz desni ulaz noseći korpu sa cepanicama)

DŽAJLS: Više od polovine uglja je sam kamen. A cena... šta se desilo?

MAJOR METKAF: Čujem da policija dolazi. Zašto?

DŽAJLS: Oh, sve je u redu. Niko neka se ne brine. Sneg mora da je dubok oko pet stopa. Putevi su zavejani. Niko danas ne može doći ovamo. (Nosi panjeve ka vatri) Oprostite gospodine Paravićini, mogu li da ih stavim ovde? (Paravićini se udaljuje od kamina. Čuju se tri oštra udarca o prozor i narednik Troter pritiska nos uz staklo i gleda unutra)

MOLI (vikne i pokazuje na prozor)

DŽAJLS (Ode prema prozoru i otvara ga. Narednik Troter je na skijama, to je običan, veseo mladić koji u govoru akcentira reči kao čovek iz predgrana)

TROTER: Jeste li vi gospodin Rolston?

DŽAJLS: Da, ja sam.

TROTER: Hvala vam, gospodine. Ja sam detektiv narednik Troter iz berkširske policije. Mogu li da skinem skije i sklonim ih negde?

DŽAJLS (pokazuje desno): Idite ovuda okolo do glavnog ulaza. Ja ću vam otvoriti.

TROTER: Hvala vam, gospodine. (Džajls ostavlja prozor otvoren i izlazi prema glavnom ulazu desno)

GdA BOJL: Izgleda da danas plaćamo policiju da bi mogli da skitaju unaokolo i da uživaju u zimskim sportovima.

MOLI (ide prema prozoru)

PARAVIĆINI (ide prema sredini trpezarijskog stola, obraćajući se Moli ogorčenim šapatom): Zašto ste pozali policiju, gospono Rolston?

MOLI: Ja je nisam pozivala. (Zatvara prozor. Kristofer ulazi iz salona levo i ide prema sofi. Paravićini ide prema desnom kraju trpezarijskog stola)

KRISTOFER: Ko je taj čovek? Odakle je došao? Prošao je pored prozora salona na skijama. Sav je prekiriven snegom i izgleda strašno smeo.

GdA BOJL: Verovali ili ne, ali taj čovek je policajac. Policajac na skijama.

(Džajls i Troter ulaze. Troter je skinuo skije i nosi ih u ruci)

DŽAJLS: Ovaj... ovo je detektiv narednik Troter.

TROTER (idući prema velikoj fotelji): Dobar dan.

GdA BOJL: Nije moguće da ste već narednik. Isuviše ste mladi.

TROTER: Nisam baš tako mlad kao što izgledam, gospono.

KRISTOFER: Strašno ste hrabri.

DŽAJLS: Sklonićemo vaše skije ispod stepenica. (Džajls i Troter izlaze na desni ulaz)

MAJOR METKAF: Oprostite, gospono Rolston, mogu li da upotrebim vaš telefon?

MOLI: Samo izvolite gospodine majore. (Major Metkaf odlazi do telefona i okreće brojčanic)

KRISTOFER (sedeći na desnom naslonu sofe): Vrlo je privlačan. Šta vi mislite? Ja smatram da su svi policajci privlačni.

GdA BOJL: Ali bez mozga. To se odmah vidi.

MAJOR METKAF (u slušalicu): Halo, halo! (obraća se Moli) Ovaj telefon uopšte ne radi, gospono Rolston.

MOLI: Bio je ispravan pre pola sata.

MAJOR METKAF: Valjda se linija prekinula pod teretom snega.

KRISTOFER (histerično se smeje): Znači sasvim smo odsečeni. Potpuno odsečeni. Smešno, zar ne?

MAJOR METKAF (ide prema sofi): Ne vidim ništa smešno u tome.

GdA BOJL: Zaista, ni ja.

KRISTOFER: To je moja mala šala. Pst, njuškalo se vraća. (Troter ulazi kroz desni ulaz sa Džajlsom)

TROTER (ide prema sredini pozornice dok Džajls ide prema levo kod stočića kraj sofe. Troter vadi beležnicu): Sad možemo preći na posao, gospodine Rolston. Ko je gospona Rolston? (Moli ide prema sredini)

DŽAJLS: Želite li da razgovarate nasamo sa nama? Možemo otići u biblioteku. (Pokazuje u pravcu vrata od biblioteke)

TROTTER (Okrećući lena publici): Nije potrebno, gospodine, uštedećemo vreme ako svi budemo na okupu. Mogu li sestiti za ovaj sto? (ide prema trpezarijskom stolu)

PARAVIĆINI: Oprostite. (Povlači se na desni kraj stola)

TROTTER: Hvala. (Seda za trpezarijski sto u stavu islednika)

MOLI: Oh, kažite nam brzo u čemu je stvar. (ide ka desnom kraju trpezarijskog stola) Šta smo to učinili?

TROTTER (Iznenanen): Učinili? Niste ništa učinili, gospono Rolston. U pitanju je nešto sasvim drugo. Policija hoće da vas zaštiti, ako me shvatate.

MOLI: Da nas zaštiti? Policija?

TROTTER: Ovo je u vezi sa smrću gospone Lajon, gospone Morin Lajon, Kalver ulica 24, London, koja je juče ubijena. Možda ste slušali ili čitali o ovom slučaju?

MOLI: Da, slušala sam preko radija. Ta žena je udavljena?

TROTTER: U pravu ste, gospono. (Džajlsu) Prvo želim da saznam da li ste poznavali gnu Lajon?

DŽAJLS: Nikada nisam čuo za nju. (Moli odmahuje glavom)

TROTTER: Možda je niste poznavali pod imenom Lajon? Lajon nije bilo njeno pravo ime. Njen dosije nalazi se u policiji, a njeni otisci prstiju nalaze se u dosijeu, tako da smo je bez teškoća identifikovali. Njeno pravo ime je Morin Stening. Njen muž je bio farmer, Džon Stening, koji je stanovao nedaleko odavde na Longridž farmi.

DŽAJLS: Longridž farma! Nije li to mesto gde su ona deca...?

TROTTER: Da, slučaj na Longridž farmi... (Gnica Kejsvel dolazi sa stepenica levo)

GdICA KEJSVEL: Bilo je troje dece... (ide prema fotelji desno i seda. Svi je posmatraju)

TROTTER: U pravu ste, gosponice. Bila su dva dečaka i devojčica. Dovedena su pred sud jer im je bila potrebna zaštita. Starateljski sud jer su bili bez roditelja. Nanen im je novi dom na Longridž farmi kod gospodina i gospone Stening. Jedno od dece je kasnije umrlo zbog rnavog postupanja. Ovaj slučaj napravio je priličnu senzaciju u svoje vreme.

MOLI (veoma potresena): To je užasno.

TROTTER: Bračni par Stening bio je osunen na kaznu zatvora. Muž je umro u zatvoru. Gospona Stening je izdržala kaznu i bila nedavno puštena. Kao što sam rekao, juče je nanena zadavljena u Kalver ulici br. 24.

MOLI: Ko je to učinio?

TROTTER: Sad dolazim do toga, gospon. Jedna beležnica je nanena blizu mesta zločina. U toj beležnici bile su napisane dve adrese. Jedna je Kalver ulica br. 24. A druga je (zastaje) Manskvel Menor.

DŽAJLS: Šta?

TROTTER: Da, gospodine. (Tokom ovog razgovora Paravićini ide polako prema stepenicama i naslanja se na dovratak) Zbog toga je inspektor Hogben, kad je primio ovu informaciju od Skotland Jarda, pomislio da je neophodno da donem ovamo i da pronanem da li postoji neka veza izmenu ove kuće, ili bilo koga iz ove kuće i onog slučaja na Longridž farmi.

DŽAJLS (ide ka levom kraju trpezarijskog stola): Ne postoji apsolutno nikakva. To je slučajna podudarnost.

TROTTER: Inspektor Hogben ne misli da je u pitanju slučajnost, gospodine. (Major Metkaf se okreće i gleda u Trotera. Tokom

razgovora koji sledi, vadi svoju lulu i puni je) On bi lično došao, ali ovi vremenski uslovi su ga sprečili. A pošto ja imam skije, poslao je mene sa instrukcijama da prikupim detaljne podatke od svakoga u kući, zatim da ga izvestim preko telefona i da predložim mere za obezbeđenje ukućana.

DŽAJLS: Obezbeđenje? Kakva nam opasnost pretili? Valjda ne pomišlja da će i ovde neko biti ubijen?

TROTTER: Ne bih hteo da uplašim dame, ali otvoreno govoreći, na to je mislio.

DŽAJLS: Ali zašto?

TROTTER: Ovde sam zato da to otkrijem.

DŽAJLS: Cela ova stvar je šašava.

TROTTER: Da, gospodine, i opasna je baš zato što je šašava.

GOSPODAR BOJL: Glupost!

GDIKA KEJSVEL: Izgleda da ste otišli malo predaleko.

KRISTOFER: Mislim da je to divno. (okreće se i gleda u majora Metkafa koji pali lulu)

MOLI: Imate li još nešto da nam kažete, naredniče?

TROTTER: Da, gospodine Rolston. Ispod ove dve adrese stajalo je napisano "Tri slepa miša" na lešu je nanena hartija na kojoj je pisalo "Ovo je prvi". Ispod ovih reči bila su nacrtana tri mala miša i ispisane nekoliko taktova melodije. Ta melodija predstavlja u stvari melodiju dečje pesmice "Tri slepa miša". Poznajete li tu pesmu? (peva) Tri slepa miša...

MOLI (peva): Tri slepa miša / gle kako trče / Oni trče za farmerovom ženom... Oh, to je strašno.

DŽAJLS: Bila su tri deteta. Jedno je umrlo?

TROTTER: Da, najmlani, dečak od 11 godina.

DŽAJLS: A šta je bilo sa drugo dvoje?

TROTTER: Neko je usvojio devojčicu, nismo mogli da otkrijemo gde sada živi. Stariji dečak trebalo bi da ima sada 22 godine. Dezertirao je iz armije i o njemu se više ništa nije čulo. Prema izveštaju vojnog lekara, on je bez sumnje šizofreničar. (objašnjava) To znači, malo ćaknut.

MOLI: Policija misli da je on ubio gosponu Lajon... gosponu Stening? (ide prema fotelji i sredini)

TROTTER: Da.

MOLI: Znači on je taj ubica manijak. (seda) I on treba da none ovamo da nekoga ubije, ali zašto?

TROTTER: To ja treba da saznam od vas. Kao što inspektor smatra, mora biti neke veze. (Džajlsu) Vi tvrdite gospodine, da niste imali nikakve veze sa slučajem na Longridž farmi?

DŽAJLS: Ne.

TROTTER: Takone i vi gospono?

MOLI (oklevajući): Ja... ne... ja mislim da nemam nikakve veze.

TROTTER: A šta je sa poslugom? (Gna Bojl pokazuje neodobravanje)

MOLI: Nemamo posluge. (ustaje i ide prema ulazu) To me je podsetilo na posao. Imate li nešto protiv naredniče Troter, ako odem u kininju? Biću tamo, ako vam budem potrebna.

TROTTER: U redu, gospono Rolston. (Moli izlazi desno. Džajls ide desno prema ulazu, ali se zaustavlja na Troterove reči) A sada,

molim vas, recite mi svoja imena.

GdA BOJL: Pa to je smešno. Mi smo ovde samo u prolazu. Juče smo tek stigli. Nemamo nikakve veze sa celom tom stvari.

TROTTER: Mislim da ste unapred planirali da donete ovamo. I sobe ste unapred rezervisali.

GdA BOJL: Pa, da. Svi osim gospodina (gleda u Paravićinija)...

PARAVIĆINI: Paravićini. (Ide prema levom kraju trpezarijskog stola) Moj auto je upao u smet.

TROTTER: Razumem. Smatram da je neko, ako vas je pratio, lako mogao da sazna da dolazite ovamo. A sada želim samo jednu stvar da znam i želim da to čujem odmah. Ko od vas ima bilo kakve veze sa slučajem na Longridž farmi? (Mrtva tišina) Neka znate da niste dovoljno razumni. Neko od vas je u opasnosti, u smrtnoj opasnosti. Ja moram da znam ko je to. (opet tišina) U redu, pitaću jednog po jednog. (Paravićinij) Prvo vi, pošto izgleda da ste stigli nekako baš posle zločina. Gospodin Pari...

PARAVIĆINI: Para... Paravićini. Ali dragi inspektore, ja ne znam ništa, baš ništa o svemu tome što govorite. Ja sam stranac u ovoj zemlji. Ja ništa ne znam o lokalnim doganajima koji su se desili u toku proteklih godina.

TROTTER (ustaje i ide prema gni Bojl): Gospona?

GdA BOJL: Bojl. Stvarno ne razumem. To je bezobrazluk. Zašto bih, zaboga imala bilo kakve veze sa tim mučnim doganajem? (Major Metkaf gleda oštro u nju)

TROTTER (gledajući u gnicu Kejsvel): Gosponice?

GdICA KEJSVEL (polako): Kejsvel. Lesli Kejsvel. Nikada nisam čula o Longridž farmi i ništa ne znam o tome.

TROTTER (ide prema sofi. obraća se majoru Metkafu): A vi, gospodine?

MAJOR METKAF: Metkaf, major. Tada sam bio sa službom u Edinburgu. Svojevremeno sam čitao u novinama u tom slučaju, ali nemam nikakve veze s tim.

TROTTER (Kristoferu): A vi?

KRISTOFER: Kristofer Ren. U to vreme ja sam bio dete. Ne sećam se čak ni da sam slušao o tome.

TROTTER: I to je sve što imate da kažete? (Tišina) Ako neko bude ubijen, bićete sami krivi. A sada, gospodine Rolston, mogu li da pogledam kuću? (Trotter izlazi desno sa Džajlsom. Paravićni seda na klupu ispod prozora)

KRISTOFER (ustaje): Dragi moji, kakva melodrama? Zar nije privlačan? (Ide prema trpezarijskom stolu) Ja prosto obožavam policajce. Tako su strogi i nepopustljivi. Cela ova stvar je jako uzbudljiva. "Tri slepa miša". Kako ide ta melodija? (On je zviždi ili peva)

GdA BOJL: Zaboga, gospodine Ren!

KRISTOFER: Zar vam se ne dopada? To je signal, ubičin signal. Zamislite samo, kakvo mu zadovoljstvo pričinjava ta pesma.

GdA BOJL: Glupo kao u melodrami. Ne verujem ni jedne reči od svega toga.

KRISTOFER (prikrada se iza nje): Čekajte malo, gospono Bojl, zamislite da vam se prikrada iza lena i vi već osećate moje ruke na grlu.

GdA BOJL: Prestanite... (ustaje)

MAJOR METKAF: Dosta Kristofer! Šala nije duhovita. U stvari, to i nije šala.

KRISTOFER: Baš jeste. (Ide prema fotelji u sredini) U tome je stvar. Šala jednog ludaka. To i čini celu ovu stvar prekrasnom. (Ide desno prema ulazu, gleda oko sebe i kikoće se) Kad biste samo mogli da vidite svoja lica! (izlazi)

GdA BOJL (Ide desno prema ulazu): Srašno nevaspitan i neurotičan mladić.

(Moli ulazi iz trpezarije i stoji kraj vrata)

MOLI: Gde je Džajls?

GdICA KEJSVEL: Pokazuje policajcu kuću.

GdA BOJL (ide prema velikoj fotelji): Vaš prijatelj, arhitrekta, ponaša se potpuno nenormalno.

MAJOR METKAF: Mladić izgleda nervozan. Verovatno će ga to proći.

GdA BOJL (seda): Nervi! Nemam strpljenja s ljudima koji su nervozni. Ja uopšte nisam nervozna. (Gnica Kejsvel ustaje i ide prema stepenicama levo)

MAJOR METKAF: Nemate? Možda je to baš dobro za vas, gospono Bojl.

GdA BOJL: Šta hoćete da kažete?

MAJOR METKAF (ide prema fotelji u sredini): Mislím da ste u to vreme vi bili jedan od sudija u starateljskom sudu? U stvari, vi ste poslali ono troje dece u Longridž farmu i vi ste odgovorni za to.

GdA BOJL: Tako je, majore Metkaf. Ali teško da ja mogu biti odgovorna za to. Prema izveštajima socijalnih radnika, taj bračni par

izgledao je na svom mestu, a osim toga bio je i voljan da primi decu. Izgledalo je sve kako treba. Deca bi imala jaja, svežeg mleka i živela bi zdravim seoskim životom.

MAJOR METKAF: A dobijali su od tih pokvarenih ljudi samo šamare, batine, a još su i gladovali.

GdA BOJL: Ali otkud sam ja to znala. Tako su lepo govorili o njima.

MOLI: Znači, u pravu sam. (ide prema sredini i oštro posmatra gnu Bojl) Bili ste to vi...

MAJOR METKAF (oštro posmatra Moli)

GdA BOJL: Trudila sam se da vršim svoju granansku dužnost kako treba, a umesto zahvalnosti dobijam samo prekore. (Paravićini se od srca smeje)

PARAVIĆINI: Morate mi oprostiti, ali nalazim da je sve ovo jako zabavno. Uživam u svemu ovom. (Smejući se izlazi u salon. Moli ide desno od sofe)

GdA BOJL: Ovaj čovek mi se nikada nije svinao.

GdICA KEJSVEL (ide levo od stočića kraj sofe): Otkuda je on došao prošle noći? (uzima cigaretu iz kutije)

MOLI: Ne znam.

GdICA KEJSVEL: Izgleda malo čudan. A i šminka se takone. Upotrebljava ruž i puder. To je odvratno! Mora da je jako star. (Pali cigaretu)

MOLI: Pa ipak skakuće unaokolo kao da je sasvim mlad.

MAJOR METKAF: Nema više drva. Sam ću ih doneti. (Major Metkaf izlazi desno)

MOLI: Već je mračno, a tek je četiri po podne. Upaliću svetlo. (ide desno i pali svećnjake iznad kamina) Ovako je bolje. (Pauza. Gna Bojl baca nelagodne poglede prvo na Moli, pa na gnicu Kejsvel, koje je posmatraju)

GdA BOJL (skuplja svoje stvari): Gde sam ostavila pero? (Ustaje i ide levo. Odlazi u biblioteku. Čuje se zvuk klavira koji svira melodiju "Tri slepa miša" u salonu. Melodija je je svirana samo jednim prstom)

MOLI (ide prema prozoru da navuče zavese): Jeziva pesmica.

GdICA KEJSVEL: Zar vam se ne dopada? Podseća vas možda na detinjstvo, na nesrećno detinjstvo?

MOLI: Kao dete bila sam jako srećna.

GdICA KEJSVEL: Blago vama.

MOLI: A vi niste imali srećno detinjstvo?

GdICA KEJSVEL (ide prema vatri): Ne.

MOLI: Žao mi je.

GdICA KEJSVEL: Ali to je bilo davno. Stvari se zaboravljaju.

MOLI: I ja se nadam.

GdICA KEJSVEL: Ali možda se i ne zaboravljaju? davolski je to teško reći.

MOLI: Veruje se da ono što vam se desi u detinjstvu, ostavlja traga na ceo kasniji život.

GdICA KEJSVEL: Veruje se. A ko to kaže?

MOLI: Psiholozi.

GdICA KEJSVEL: Sve su to koještarije. Prosto gomila gluposti. Ne marim za psihologe i psihijatere.

MOLI (ide prema sofi): U stvari, nikada nisam imala posla sa njima.

GdICA KEJSVEL: Dobro je što niste. Cela ta stvar je samo gomila gluposti. Život izgleda onakav kakav ga udesite. Treba ići samo napred i ne osvrnati se.

MOLI: Čovek ne može da se ne osvrne.

GdICA KEJSVEL: Glupost. To je pitanje volje.

MOLI: Možda.

GdICA KEJSVEL (značajno): Ja to znam. (Ide prema sredini)

MOLI: Mislim da ste u pravu... (uzdiše) Ali katkada se dese neke stvari koje vas podsete...

GdICA KEJSVEL: Nemojte to da dozvoljavate. Okrenite im lena.

MOLI: Da li je to pravi način? Pitam se. Možda je to pogrešno. Možda čovek treba da se suoči sa njima.

GdICA KEJSVEL: Zavisi na šta mislite.

MOLI (osmehnuvši se): Katkada i sama ne znam šta mislim. (Seda na sofu)

GdICA KEJSVEL (ide prema Moli): Nijedan doganaj iz prošlosti ne može da utiče na mene osim ako to sama ne želim. (Džajls i Troter silaze niz stepenice levo)

TROTER: Gore je sve u redu. (Gleda u otvorena vratu od trpezarije, prelazi preko pozornice i ulazi. Ponovo se pojavljuje u zasvonenom ulazu desno)

GdICA KEJSVEL (izlazi u trpezariju, ostavljajući vrata otvorena)

MOLI (ustaje i namešta jastuke, zatim odlazi do zavesa. Džajsl ide levo od Moli. Troter ide levo i otvara vrata)

TROTER: Šta je ovo, salon? (Zvuk klavira čuje se glasnije kad su vrata otvorena. Troter ulazi u salon i zatvara za sobom vrata. Ponovo se pojavljuje u vratima biblioteke)

GdA BOJL (spolja): Molim vas, zatvorite vrata. Ovde je strašna promaja.

TROTER: Žao mi je, gospono Bojl, ali moram da odredim položaj odeljenja u kući. (zatvara vrata i odlazi uz stepenice)

DŽAJLS: Moli, šta znači sve ovo? (Troter se pojavljuje na stepenicama)

TROTER: Dakle završio sam obilazak. Nema ništa sumnjivo. Mislim da sad mogu da počnem izveštaj inspektoru Hogbenu. (Ide do telefona)

MOLI: Nećete moći da telefonirate. Veza je prekinuta.

TROTER (okrećući se oštro): Šta? (podiže slušalicu) Od kada?

MOLI: Major Metkaf je pokušao da telefonira odmah posle vašeg dolaska.

TROTER: Ali ranije je linija bila ispravna. Inspektor Hogben je razgovarao sa vama.

MOLI: O, da. Valjda se žica prekinula pod teretom snega.

TROTER: Čudi me. Možda je presečena. (Spušta slušalicu i okreće se)

DŽAJLS: Presečena je? Ko bi mogao da je preseče?

TROTTER: Šta znate gospodine Rolston o ljudima koji stanuju u vašem pansionu?

DŽAJLS: Ja... mi... mi ustvari ništa ne znamo o njima.

TROTTER: Aha!

DŽAJLS: Gospona Bojl je pisala iz Bornmet hotela, major Metkaf odakle ono beše?

MOLI: Iz Lemingtona.

DŽAJLS: Ren je pisao iz Hampstida, a gosponica Kejsvel iz nekog privatnog hotela u Kensingtonu. Paravićini, kao što sam vam rekaot pojavio se iznenada prošle noći. Ipak, mislim, da svi oni imaju legitimacije ili nešto tome slično.

TROTTER: Naravno da ću sve to proveriti. Ali ne treba se mnogo pouzdati u tu vrstu dokaza.

MOLI: Čak ako taj manijak i done ovamo i pokuša da ubije nekog od nas, mi smo za sada sigurni. Zbog snega. Niko ne može da done ovamo dok se ne otopi.

TROTTER: Ako on već nije ovde.

DŽAJLS: Već ovde?

TROTTER: Zašto da ne, gospodine Rolston. Svi ovi ljudi stigli su tek sinoć, nekoliko časova posle ubistva gospone Stening. Imali su dosta vremena da stignu ovamo.

DŽAJLS: Ali, osim gospodina Paravićinija, svi su oni unapred izvestili o svom dolasku.

TROTTER: Zašto da ne? Zločini mogu biti i planirani.

DŽAJLS: Zločini? Samo je jedan zločin, u ulici Kalver. Da ne mislite da će se ovde desiti drugi zločin?

TROTTER: Treba da se desi ovde... Nadam se da ću ga sprečiti. Neko će pokušati. To je sigurno.

DŽAJLS (ide prema vatri): Ne mogu da verujem u to. To je prosto fantastično.

TROTTER: Nije to fantastično. To su činjenice.

MOLI: Vi imate opis tog čoveka iz Londona?

TROTTER: Srednje je visine, ali nije izvesno kako je razvijen, nosi tamni zimski kaput, mek filcani šešir, a lice je skrivao šalom. Govorio je šapatom. (ide prema fotelji u sredini. Pravi pauzu) U predsobiju sada vise tri tamna zimska kaputa. Jedan od njih je vaš, gospodine Rolston... ima i tri svetla filcana šešira...

MOLI: Ja ipak ne mogu da verujem u to.

TROTTER: Razumete li? Mene brine ovaj telefon. Ako je žica bila presečena... (ide prema telefonu, saginje se i posmatra žicu)

MOLI: Moram da idem i da spremim povrće. (Moli izlazi kroz ulaz desno)

DŽAJLS (diže Molinu rukavicu iz fotelje u sredini i odsutno je ispravlja u ruci. Vadi autobusku kartu iz Londona i rukavice, bulji u nju, zatim u Moli, zatim ponovo u kartu)

TROTTER: Postoji li još neki priključak?

DŽAJLS (mršti se gledajući autobusku kartu i ne odgovara): Oprostite, nešto ste rekli?

TROTTER: Da, gospodine Rolston. Pitao sam, da li postoji još neki priključak?

DŽAJLS: Postoji, u našoj spavaćoj sobi.

TROTTER: Hoćete li da odete i da isprobate telefonom umesto mene? (Džajls ide prema stepenicama noseći rukavicu i autobusku kartu, izgleda preneražen. Trotter nastavlja da prati žicu sve do prozora. Razmiče zavesu, otvara prozor i pokušava da prati žicu. Ide prema ulazu desno, izlazi, vraća se sa baterijskom lampom. Skače kroz prozor, saginje se, gleda a zatim isšezava iz vida. Već je mrak)

GdA BOJL (izlazi iz biblioteke, stresa se i primećuje otvoren prozor): Ko li je ostavio otvoren prozor? (zatvara prozor i navlači zavese, ide prema vatri i stavlja cepanicu u vatru. Ide prema radiju i uključuje ga. Ide prema trpezarijskom stolu, uzima časopis i razgleda ga. Radio svira, ona se mršti, ide prema radiju i traži stanicu)

SPIKER: Da biste razumeli šta se naziva mehanizam straha, morate detaljno proučiti efekat koji strah proizvodi na ljude. Zamislite na primer, da ste sami u sobi. Kasno je popodne. Vrata se tiho otvaraju iza vas... (Vrata desno se otvaraju. Neko zviždi "Tri slepa miša". Gna Bojl se okreće uplašeno)

GdA BOJL (sa olakšanjem): O, to ste vi. Ne mogu da nanem na radiju ništa što bi vredelo čuti. (Ide prema radiju i pronalazi muziku. Jedna ruka se vidi kroz otvorena vrata i gasi svetlo) Šta to radite? Zašto ste ugasili svetlost? (Dugme radio aparata je okrenuto do kraja, ali ipak se čuje gužva i gušanje na sceni. Telo gne Bojl pada. Moli ulazi kroz desni ulaz i stoji zbunjena)

MOLI: Zašto je ovde mrak? Kakva je to buka? (Ona pali svetlo, prekidačem desno, ide do radio aparata i utišava ga. Tek tada ugleda gnu Bojl koja leži zadavljena ispred sofe i vrišti dok zavesa brzo pada)

DRUGI ČIN

TREĆA SLIKA

(Scena kao i pre. Deset minuta kasnije. Telo gne Bojl je uklonjeno i svi su u sobi. Troter sedi na ivici trpezarijskog stola i vodi istragu. Moli stoji kraj desnog ugla trpezarijskog stola. Ostali sede, major Metkaf u velikoj fotelji desno, Kristofer u stolici kraj stola, Džajls na stepenicama levo, gnica Kejsvel na desnom kraju, a Paravićini na levom kraju sofe)

TROTER: A sada, gospono Rolston, pokušajte da se setite, razmislite.

MOLI (na ivici snage): Uopšte ne mogu da mislim. Mozak mi je stao.

TROTER: Gospona Bojl je ubijena trenutak pre vašeg ulaska. Vi ste došli iz kuhinje. Jeste li sigurni da niste videli ili čuli nekoga dok ste išli hodnikom?

MOLI: Ne, ne, mislim da nisam čula. Radio je prosto grmeo. Ne znam ko ga je pustio tako glasno. Zbog toga i nisam mogla ništa da čujem.

TROTER: Jasno je sa je to bila ubičina ideja.

MOLI: Onda kako sam mogla da čujem nešto drugo?

TROTER: Možda ste mogli da čujete. Ako je ubica otišao iz ove sobe ovuda (pokazuje levo) mora da vas je čuo kako dolazite iz kuhinje i mogao je da izane preko zadnjih stepenica ili kroz trpezariju...

MOLI: Nisam sasvim sigurna, ali čini mi se da sam čula kako vrata škripe i kako se zatvaraju baš kad sam izlazila iz kuhinje.

TROTTER: Koja vrata?

MOLI: Ne znam.

TROTTER: Razmislite gospono Rolston. Pokušajte da se setite. Na spratu? U prizemlju? Desno? Levo?

MOLI (u suzama): Rekla sam vam da ne znam. Čak nisam sigurna ni da sam čula nešto. (Ide prema fotelji u sredini i seda)

DŽAJLS (ustaje i ide levo od trpezarijskog stola, ljutito): Prestanite da je mučite. Zar ne vidite da je sva izbezumljena?

TROTTER (oštro): Ja tražim ubicu, gospodine Rolston. Sve do sad niko nije uzimao ovu stvar ozbiljno. Ni gospona Bojl nije htela da mi pruži nikakve informacije. I vi ostali niste hteli. U redu, gospona Bojl je sada mrtva. Ako ovu stvar ne završimo brzo, imajte na umu da može biti još neko ubijen.

DŽAJLS: Još neko? Glupost. Pa zašto?

TROTTER (ozbiljno): Zato što postoje tri mala slepa miša.

DŽAJLS: Prema tome svaki od njih znači po jedno ubistvo. Ali mora biti neke veze između ovog ubistva i slučaja na Longridž farmi.

TROTTER: Da, mora biti neke veze.

DŽAJLS: Po čemu se onda sledeće ubistvo mora dogoditi baš ovde?

TROTTER: Zato što su u beležnici nanene svega dve adrese. U ulici Kalver br. 24 postojala je samo jedna moguća žrtva. I ona je mrtva. A ovde se u Manksvel Menoru otvara mnogo šire polje rada. (Značajno gleda sve redom)

GdICA KEJSVEL: Glupost. To bi morala biti neverovatna slučajnost da se u ovoj kući nanu sasvim slučajno dva čoveka, koja imaju neku vezu sa slučajem na Longridž farmi.

TROTTER: Pod izvesnim okolnostima to ne bi morala biti baš slučajnost. Razmislite o tome, gosponice Kejsvel. (ustaje) A sada želim da budem načisto s tim gde se nalazio svako od vas kada je gna Bojl ubijena. Ja već imam izjave gospone Rolston. Vi ste bili u kuhinji i pripremali povrće. Izašli ste iz kuhinje i prošli kroz hodnik i na obrtna vrata ušli u predsoblje, a iz njega ovamo. (Pokazuje na ulaz desno) Radio je grmeo, ali je svetlo bilo ugašeno i soba je bila u mraku. Vi ste upalili svetlo, ugledali gnu Bojl i vrisnuli.

MOLI: Da ja sam vrisnula nekoliko puta. Najzad su ostali došli.

TROTTER: Da, kao što kažete, i ostali su došli. Svi su stigli manje ili više istovremeno, ali su došli sa raznih strana. (Pravi pauzu, okreće lena publici) Kada sam izašao kroz prozor prateći telefonsku žicu, vi ste gospodine Rolston otišli na sprat u vašu sobu, da isprobate priključni telefon. Gde ste se vi nalazili kada je gospona Rolston vrisnula?

DŽAJLS: Bio sam još uvek u spavaćoj sobi. Priključni telefon nije radio, pogledao sam kroz prozor da vidim da li je žica presečena, ali nisam mogao ništa da vidim. Kad sam zatvorio prozor čuo sam Molin vrisak i strčao dole.

TROTTER (naslanjajući se na trpezarijski sto): I sve to vam je oduzelo toliko vremena, gospodine Rolston?

DŽAJLS: Pa, nije.

TROTTER: Rekao bih da ste još uvek imali dovoljno vremena.

DŽAJLS: Razmišljao sam o nečemu.

TROTTER: U redu. A sada vi, gospodine Ren. Želim da znam gde ste bili u to vreme.

KRISTOFER (ustaje i ide levo od Trotera): Bio sam u kuhinji da vidim mogu li pomoći gosponi Rolston. Ja mnogo volim da kuvam. Posle

toga sam otišao u svoju sobu.

TROTER: Zašto?

KRISTOFER: Zar mislite da nije prirodno kad neko ode u svoju sobu? Ponekad čovek želi da bude sam.

TROTER: Otišli ste u svoju sobu jer ste želeli da budete sami?

KRISTOFER: Želeo sam da se očešljam i ovaj... da se malo doteram.

TROTER (gledajući oštro u Kristoferovu razbarušenu kosu): Želeli ste da se očešljate?

KRISTOFER: U svakom slučaju bio sam u svojoj sobi.

TROTER: Jeste li čuli kada je gospona Rolston vrisnula?

KRISTOFER: Jesam.

TROTER: I vi ste sišli dole?

KRISTOFER: Jesam.

TROTER: Zanimljivo je da se vi i gospodin Rolston niste sreli na stepenicama. (Kristofer i Džajls gledaju jedan u drugog)

KRISTOFER: Sišao sam sporednim stepenicama. One su kraj moje sobe.

TROTER: Da li ste se popeli u svoju sobu sporednim stepenicama, ili ste išli ovuda?

KRISTOFER: Popeo sam se u sobu sporednim stepenicama.

TROTER: U redu, a vi, gospodine Paravićini?

PARAVIĆINI: Već sam vam rekao. Svirao sam klavir u salonu, evo ovde, inspektore. (pokazuje levo)

TROTTER: Nisam inspektor, tek sam narednik, gospodine Paravićini. Da li vas je neko čuo da ste svirali klavir?

PARAVIĆINI (smešeci se): Ne verujem, svirao sam vrlo, vrlo tiho. Samo jednim prstom.

MOLI: Svirali ste "Tri slepa miša".

TROTTER (oštro): Šta ste svirali?

PARAVIĆINI: Da. To je vrlo lepa pesmica. Kako da vam kažem, ta pesmica prosto opseda čoveka. Je li tako?

MOLI: Mislim da je strašna.

PARAVIĆINI: Pa, ipak stalno mi se mota po glavi. Neko je i zviždao tu pesmicu.

TROTTER: Zviždao? Gde?

PARAVIĆINI: Nisam siguran. Možda na ulazu, možda na stepenicama, ili čak i na spratu u nekoj sobi.

TROTTER: Ko je zviždao "Tri slepa miša"? (Niko ne odgovara) Da niste to izmislili, gospodine Paravićini?

PARAVIĆINI: Nikako, inspektore, oprostite, naredniče. Tako nešto ne bih učinio.

TROTTER: U redu, onda da nastavimo. Dakle, vi ste svirali klavir.

PARAVIĆINI (dižući jedan prst): Samo jednim prstom. Tada sam čuo radio. Treštao je, neko ga je pustio tako glasno. To mi je smetalo. I posle toga, iznenada, čuo sam vrisak gospone Rolston.

TROTTER (Ide prema trpezarijskom stolu, brojeći na prste): Gospodin Rolston na spratu, gospodin Ren na spratu. Gospodin Paravićini u salonu, a vi gosponice Kejsvel?

GdICA KEJSVEL: Ja sam pisala pismo u biblioteci.

TROTTER: Da li ste mogli da čujete šta se dešavalo ovde?

GdICA KEJSVEL: Ne, ništa nisam čula, sve dok gospona Rolston nije vrisnula.

TROTTER: Šta ste tada učinili?

GdICA KEJSVEL: Došla sam ovamo.

TROTTER: Odmah?

GdICA KEJSVEL: Pa, mislim da jesam.

TROTTER: Kažete da ste pisali pismo kada ste čuli vrisak gospone Rolston?

GdICA KEJSVEL: Da.

TROTTER: I odmah ste ustali od pisaćeg stola i došli ovamo?

GdICA KEJSVEL: Da.

TROTTER: U biblioteci nema nikakvog pisma na stolu.

GdICA KEJSVEL (ustaje): Ponela sam ga sa sobom. (Otvora tašnu, vadi pismo i daje ga Troteru)

TROTTER (Pogledavši ga vraća joj): Najdraža Džesi, hm... je li to vaša prijateljica ili ronaka?

GdICA KEJSVEL: To se vas uopšte ne tiče. (Okreće se)

TROTTER: Može biti. Znae, da sam ja čuo nečiji vrisak kada sam pisao pismo, ne verujem da bih imao vremena da uzmem pismo, da ga savijem i stavim u tašnu pa tek onda da odem i vidim u čemu je stvar.

GdICA KEJSVEL: Vi ne biste tako učinili? Zanimljivo!

TROTTER: A šta je sa vama, majore Metkaf? Vi kažete da ste bili u podrumu? Zašto?

MAJOR METKAF (prijatno): Razgledao sam kuću. Prosto sam razgledao. Zavirio sam u ostavu koja se nalazi ispod stepenica kraj kuhinje. Puna je starudije i sportskih rekvizita. Tada sam primetio neka vrata u ostavi, otvorio ih i ugledao neke stepenice. Bio sam radoznao i sišao sam. Imate lep podrum.

MOLI: Milo mi je da vam se dopada.

MAJOR METKAF: Rekao bih da je to kripta nekog manastira. Verovatno se zbog toga ovo mesto zove "Manksvel kalunerski izvor".

TROTTER: Ne bavimo se sada arheološkim istraživanjima, gospodine majore. Mi tražimo ubicu. Gospona Rolston nam je kazala da je čula kako su se vrata zatvorila uz slabu škripu. Baš ta vrata škripe. Moglo bi biti da je ubica čuo gosponu Rolston koja je dolazila iz kuhinje, uvukao se u ostavu i zatvorio za sobom vrata.

MAJOR METKAF: Mnogo štošta bi moglo biti.

MOLI (ustaje, ide prema maloj fotelji i seda. Kratka pauza)

KRISTOFER (ustaje): Onda se u ostavi mogu naći otisci prstiju na zidovima.

MAJOR METKAF: Moji su u svakako tamo. Ali većina zločinaca je oprezna i nosi rukavice, zar ne?

TROTTER: Obično je tako. Ali ih zločinac pre ili kasnije skine.

PARAVIĆINI: Pitam se, naredniče, da li je sve bilo baš tako?

DŽAJLS: Čekajte, zar ne gubimo samo vreme? Ima samo jedna osoba koja...

TROTTER: Molim vas, gospodine Rolston, ja islenujem ovaj slučaj.

DŽAJLS: U redu, ali... (Džajls izlazi na vrata levo)

TROTTER (autoritativno zove): Gospodine Rolston. (Džajls ponovo ulazi i staje kraj vrata) Hvala. Moramo da utvrdimo kome se pružila prilika da ovo uradi i ko je imao neki motiv za to. (Neki mrmljaju protestujući. Trotter diže ruku) Postoje dva stepeništa - svako je mogao da se uspne jednim, a da sine drugim. Svako je mogao da ode u podrum kroz vrata koja se nalaze kraj kuhinje i da se popne stepenicama koja se završavaju ovde na početku stepeništa. (pokazuje desno) Najvažnije u svemu ovome je da je svako od vas bio sam u trenutku kada se ubistvo dogodilo.

DŽAJLS: Stanite, naredniče. Pa vi govorite kao da smo svi pod sumnjom. To je apsurdno!

TROTTER: Kad je ubistvo u pitanju, svako je pod sumnjom.

DŽAJLS: Ali vi znate sasvim dobro ko je ubio tu ženu u Kalver ullci. Vi mislite da je to najstariji od one troje dece koji su živeli na toj farmi? Jedan umno poremećeni mladić, koji sada ima dvadeset i tri godine. Pa, donavola, ovde je samo jedna osoba koja odgovara opisu. (pokazuje na Kristofera i ide korak dva prema njemu)

KRISTOFER: Nije istina, nije istina! Svi ste protiv mene. Oduvek ste svi bili protivu mene. Hoćete da me okrivite za ubistvo. Namerno me progonite, to vi radite. (Odlazi levo od majora Metkafa. Džajls za njim ali se zaustavlja kod trpezarijskog stola)

MAJOR METKAF (ustaje, ljubazno): Smirite se, mladiću, smirite.
(Tapše Kristofera po ramenu, pa vadi lulu)

MOLI (ustaje i ide levo od Kristofera): Sve je u redu, Kris. Niko nije protiv tebe. (Troteru) Recite mu da je sve u redu.

TROTER (gledajući u Džajlsa, tupo): Nisam okrivio nikoga.

MOLI (Troteru): Recite mu da ga nećete uhapsiti.

TROTER (Ide levo od Moli, tupo): Nikoga neću uhapsiti. Da bih to učinio, moram da imam dokaze, a ja nemam dokaza u rukama za sada.

DŽAJLS: Ti si luda, Moli. (Troteru) I vi takone. Ovde postoji samo jedna osoba koja odgovara opisu i trebalo bi je uhapsiti, kao mera predostrožnosti. To bi bilo pravo.

MOLI: Stani, Džajlse, stani. Naredniče Trotere, mogu li, mogu li sa odvojim sa vama na trenutak?

TROTER: Naravno, gospono Rolston. Molio bih da ostali odu u trpezariju. (Svi odu desno prema vratima)

DŽAJLS: Ja ostajem.

MOLI: Idi i ti, Džajlse, molim te.

DŽAJLS (besno): Ja ostajem. Ne znam šta se dešava s tobom, Moli?

MOLI: Molim te. (Džajls izlazi sa ostalima desno, ostavljajući vrata otvorena. Moli ih zatvara)

TROTER: Izvolite, gospono Rolston, šta to želite da mi saopštite?

MOLI: Naredniče Trotere, vi mislite da je taj ludak, ubica, najstariji od ono troje dece sa farme? Ali vi niste sigurni u to, zar ne?

TROTTER: U stvari, mi to ne znamo. Sve što znamo je, da je žena koja je sa svojim mužem sudelovala u mučenju one dece, bila ubijena i da je sudija, koja je poslala decu na farmu takone ubijena. Telefonska žica, koja mi je omogućavala vezu sa policijom, presečena je...

MOLI: Niste sigurni čak ni u to. Možda se prekinula pod teretom snega.

TROTTER: Ne, gospono Rolston. Žica je namerno presečena. Presečena je kod ulaza. Našao sam mesto.

MOLI (potresena): Sad razumem.

TROTTER: Sedite, gospono Rolston. (Moli seda na sofu) Svejedno, vi ipak ne znate... Sve ukazuje u istom pravcu. Umna neuravnoteženost, infantilnost, dezertiranje iz armije kao i izveštaj psihijatra.

MOLI: Oh, ja znam da sve ukazuje na Kristofera, ali ja ne verujem da je Kristofer taj. Moraju postojati druge kombinacije.

TROTTER: Kakve, na primer?

MOLI (oklevajući): Da li su ta deca imala neke ronake?

TROTTER: Njihova majka bila je pijanica. Deca su joj bila oduzeta, a ona je uskoro umrla.

MOLI: A šta je sa ocem?

TROTTER: On je bio u vojsci i služio je van zemlje. Bio je narednik. Ako je živ, verovatno je već demobilisan.

MOLI: Da li snate gde se sada nalazi?

TROTTER: Nemamo informacije. Treba nam malo vremena da ga pronanemo, ali uveravam vas, gospono Rolston, da policija uzima

svaku mogućnost u obzir.

MOLI: Ali vi ne znate gde se on sada nalazi, a pošto je sin umno neuravnotežen i otac može takone biti neuravnotežen.

TROTTER: Da, to je moguće.

MOLI: Možda je bio u ropstvu. Možda je tamo mnogo patio. Ako se vratio kući i ako je saznao da mu je žena umrla, da su mu deca živela pod najtežim uslovima i da je jedno zbog toga umrlo mogao je da sine s uma i da počne da se sveti.

TROTTER: To je samo pretpostavka.

MOLI: Ali moguća je.

TROTTER: O da, gospono Rolston. To je sasvim moguće.

MOLI: Prema tome ubica bi mogao biti srednjih godina ili čak star. (zastaje) Kada sam rekla da su telefonirali iz policije, major Metkaf je bio strašno uznemiren. Videla sam mu izraz lica.

TROTTER (Razmišljajući): Major Metkaf. (ide prema fotelji u sredini i seda)

MOLI: Srednjih godina. Vojnik. Izgleda sasvim prijatan i savršeno normalan, ali ludilo može da se i ne zapazi, zar ne?

TROTTER: Da, često se ne može da zapazi uopšte.

MOLI: Prema tome, nije samo Kristofer pod sumnjom. Isto tako bi mogao biti i major Metkaf.

TROTTER: Imate li još nekih sugestija?

MOLI: Pa, gospodin Paravićini je ispustio žarač kada sam rekla da su telefonirali iz policije.

TROTTER: Gospodin Paravićini? (razmišlja)

MOLI: Znam da izgleda jako star, da je stranac i sve ostalo, ali ne mora biti tako star kao što izgleda. Ide skoro kao mladić. A osim toga se šminka. To je primetila i gosponica Kejsvel. Mogao bi biti, oh... znam da to zvuči vrlo melodramski, ali mogao bi biti prerušen.

TROTTER: Vama je mnogo stalo da to ne bude mladi Ren, zar ne?

MOLI (ide prema vatri): On izgleda tako nekako bespomoćan. (okreće se Trotteru) I tako nesrećan.

TROTTER: Dozvolite da vam kažem nešto, gospono Rolston. Još od početka razmišljam o svim mogućnostima. O tom dečaku, koji se zove Džordži, o ocu i još nekome. Setite se samo da on ima i sestru.

MOLI: Oh, sestru.

TROTTER (Ustaje i ide prema Moli): Ubica Morin Lajon mogla je da bude i žena. Lice skriveno u šal, muški šešir natučen, osim toga ubica je samo šaputao. A vi znate, kad neko šapuće, da se ne može odrediti ko govori muško ili žensko. Da, mogla je to biti i žena.

MOLI: Gosponica Kejsvel?

TROTTER (Ide prema stepenicama): Izgleda malo stara za tu ulogu. (Ide uz stepenice, otvara vrata biblioteke, gleda unutra, zatim zatvara vrata) Da, gospono Rolston, polje za istraživanje jako je široko. (Silazi niz stepenice) Uzmimo, na primer, vas.

MOLI: Mene?

TROTTER: Vi ste otprilike tih godina. (Moli se sprema da protestuje) Ne, ne. Zapamtite da nemam načina da proverim bilo šta što mi kažete o sebi. A osim toga, i vaš muž je tu.

MOLI: Džajls? Pa to je smešno!

TROTTER: On i Kristofer Ren su otprilike istih godina. Recite, zar vaš muž ne izgleda stariji za svoje godine, dok Kristofer Ren izgleda opet mlani? Teško je tačno odrediti godine. Šta znate o svom mužu, gospono Rolston?

MOLI: Šta znam o Džajlsu? Oh, ne budite ljudi!

TROTTER: Kada ste se venčali?

MOLI: Pre godinu dana.

TROTTER: Gde ste ga upoznali?

MOLI: Na jednoj igranci u Londonu. Bili smo na nekoj zabavi.

TROTTER: Jeste li upoznali njegove roditelje?

MOLI: On nema roditelje. Umrli su.

TROTTER (značajno): Baš su svi umrli?

MOLI: Da, ali to zvuči sasvim drukčije kad vi kažete. Njegov otac je bio advokat, a mati mu je umrla još kad je bio beba.

TROTTER: Vi mi pričate ono što vam je on rekao.

MOLI: Pa da, ali...

TROTTER: Vi to niste sami saznali. Koliko ste dugo poznavali Džajlsa Rolstona pre nego što ste se udali sa njega?

MOLI: Samo tri nedelje, ali...

TROTTER: I vi ništa ne znate o njemu?

MOLI: To nije istina. Ja znam sve o njemu. Ja tačno znam kakav je on čovek. On je naprosto Džajls. (okrećući se vatri) I savršeno je

apsurdno pomisliti da bi on mogao biti taj ljudi ubica. On čak nije ni bio u Londonu juče, kada se zločin dogodio.

TROTTER: A gde je bio? Ovde?

MOLI: Otišao je u selo da kupi žičanu mrežu za naš kokošarnik.

TROTTER: Je li doneo tu mrežu?

MOLI: Ne, nije našao ono što je tražio.

TROTTER: Udaljeni smo samo 50 milja od Londona, zar ne? Imate li red vožnje? (Uzima red vožnje i čita) Do Londona ima samo jedan sat vozom, automobilom nešto malo više.

MOLI (besno lupi nogom o pod): Kažem vam da Džajls nije bio u Londonu.

TROTTER: Samo trenutak, gospono Rolston. (ide prema predsoblju i vraća se noseći tamni zimski kaput) Je li ovo kaput vašeg muža?

MOLI (sa sumnjom): Jeste.

TROTTER (Vadi iz džepa savijene večernje novine): Večernje novine. Sinoćnje. Prodavale su se na ulicama Londona već oko pola četiri juče po podne.

MOLI: Ne verujem u to!

TROTTER: Ne verujete? Zar zaista ne verujete? (Ide prema ulazu noseći kaput. Moli sedi u maloj fotelji desno i bulji u večernje novine. Vrata se polako otvaraju. Kristofer viri kroz vrata i videći samu Moli ulazi)

KRISTOFER: Moli!

MOLI (skače i skriva novine pod jastuk, koji se nalazi na fotelji u sredini): Oh, uplašili ste me!

KRISTOFER: Gde je on? Kuda je otišao?

MOLI: Ko?

KRISTOFER: Narednik.

MOLI: Oh... On je izašao ovuda.

KRISTOFER: Kad bi samo mogao da pobegnem odavde. Nekako, na bilo koji način. Postoji li u kući neko mesto gde bih mogao da se sakrijem?

MOLI: Da se sakrijete?

KRISTOFER: Da, od njega.

MOLI: Pa zašto?

KRISTOFER: Moli, draga, oni su svi strašno protiv mene. Oni hoće da dokažu, da sam ja počinio sva ta ubistva, a naročito to tvrdi vaš muž.

MOLI: Ne obraćajte pažnji na njega. Slušajte, Kristofer, ne možete nastaviti tako, ne možete celog života bežati od stvari.

KRISTOFER: Zašto to kažete?

MOLI: To je istina, zar ne?

KRISTOFER (bespomoćno): Da. To je istina. (seda na levi kraj sofe)

MOLI (Sedeći na desnom kraju sofe, nežno): Moraš postati odrastao čovek, Kris.

KRISTOFER: I ja bih to želeo.

MOLI: Vaše ime nije Kristofer Ren, zar ne?

KRISTOFER: Nije.

MOLI: Vi u stvari ne studirate za arhitektu?

KRISTOFER: Ne.

MOLI: A zašto ste onda...

KRISTOFER: Zašto sam uzeo ime Kristofer Ren? To me je zabavljalo.

MOLI: Kako jo vaše pravo ime?

KRISTOFER: To nije važno. Dezertirao sam iz vojske jer je vojska strašna, mrzim vojsku. (Moli se iznenada trgne što Kristofer primećuje. Ona ustaje i ide ka desnom kraju sofe. Kristofer ustaje i ide levo) Ja zaista ličim na ubicu. (Moli ide levo od trpezarijskog stola i okreće mu lena) Već sam vam rekao da jedino meni odgovara opis. Vidite, moja majka...

MOLI: Šta je bilo sa vašom majkom?

KRISTOFER: Sve bi bilo kako treba da ona nije umrla. Ona bi se brinula o meni i čuvala bi me...

MOLI: Ne može se neko brinuti o vama dogod živite. Doganaju se razne stvari i vi morate da se pomirite s tim. Morate da ih preturite preko glave i da nastavite da živite kao i pre.

KRISTOFER: To ne može svako.

MOLI: Da, može. Uzevši u obzir da smo se juče prvi put videli izgleda da se poznajemo prilično dobro.

KRISTOFER: Da, to je čudno. Zar ne?

MOLI: Ne znam. Pretpostavljam da postoji neka vrsta naklonosti među nama.

KRISTOFER: U svakom slučaju, vi mislite da treba sve ovo da izdržim do kraja?

MOLI: Otvoreno govoreći, šta vam drugo preostaje?

KRISTOFER: Mogao bih uzeti narednikove skije. Umem dobro da skijam.

MOLI: To bi bilo strašno glupo.

DŽAJLS (stoji u vratima): Izgleda da sam vas prekinuo.

MOLI: Ne, mi smo samo razgovarali. Moram da idem u kuhinju. Pita se peče i moram i da priredim krompire i spanać.

KRISTOFER (ustaje): Idem sa vama da vam pomognem.

DŽAJLS: Ne, vi nećete otići.

MOLI: Džajls!

DŽAJLS: U ovakvim okolnostima nije baš preporučljivo ostajati u dvoje. Držite se što dalje od kuhinje i od moje žene. Ona neće biti vaša sledeća žrtva.

KRISTOFER: Znači vi tako mislite o meni?

DŽAJLS: Već sam vam rekao šta mislim o vama. Ubica se slobodno kreće po ovoj kući, a izgleda da vi najbolje odgovarate njegovom opisu.

KRISTOFER: Nisam ja jedini koji odgovara opisu.

DŽAJLS: Ja ne vidim ko bi drugi?

KRISTOFER: Baš ste slepi, ili se samo pretvarate da ste slepi?

DŽAJLS: Kažem vam da sam zabrinut za bezbednost svoje žene.

KRISTOFER: I ja sam. Ne nameravam da vas ostavim nasamo sa njom. (ide levo od Moli)

DŽAJLS (ide desno od Moli): Šta, donavola, treba to da znači?

MOLI: Idite, Kris, molim vas.

KRISTOFER: Neću da idem.

MOLI: Idite, Kristofer, molim vas, molim vas. Stvarno idite.

KRISTOFER (odlazeći desno): Neću biti daleko. (nevoljno izlazi kroz desni ulaz)

MOLI (ide prema stolici kraj stola, a Džajls ide za njom)

DŽAJLS: Šta znači sve ovo? Moli, ti mora da si luda. Spremna si da se zatvoriš u kuninju sa jednim ubicom.

MOLI: On to nije.

DŽAJLS: Treba ga samo pogledati i videti da je lud.

MOLI: On nije lud. On je samo nesrećan. Kažem ti, Džajls, da on nije opasan. Da je opasan, ja bih znala. U svakom slučaju mogu sama da se brinem o sebi.

DŽAJLS: To je govorila i gospona Bojl.

MOLI: Oh, Džajls, ne govori o tome.

DŽAJLS: Pogledaj me, šta to postoji izmenu tebe i tog bednika?

MOLI: Šta misliš time da kažeš? Žalim ga, to je sve.

DŽAJLS: Možda si ga poznavala od ranije? Možda si ga nagovorila da done ovamo i pretvarate se kao da ste se prvi put sreli. Sve to ste zajedno smislili, je li?

MOLI: Pa ti si sišao s uma, Džajlse! Kako se usunuješ da pretpostaviš tako nešto?

DŽAJLS: Zar nije čudno što je našao da done baš u ovaj pansion van grada?

MOLI: Onda je čudno što su i gosponica Kejsvel, major Metkaf i gospona Bojl došli?

DŽAJLS: Jednom sam čitao u novinama da zločinci privlače žene. Izgleda da je to istina. Gde si ga prvi put upoznala? Koliko to dugo traje?

MOLI: Postaješ zaista smešan. Kristofera Rena sam prvi put videla kada je juče došao ovamo.

DŽAJLS: To ti kažeš. Možda si išla u London da se sa njim tajno sastaneš?

MOLI: Ti znaš savršeno dobro da nedeljama nisam bila u Londonu.

DŽAJLS (čudnim pogledom): Nisi nedeljama bila u Londonu? Je li to istina?

MOLI: Zaboga, na šta ciljaš? Naravno da je istina.

DŽAJLS: Zaista? Šta je onda ovo? (izvlači Molinu rukavicu iz džepa i iz nje vadi autobusku kartu, Moli se trgne) Ovu rukavicu si nosila juče. Zaboravila si je u ovoj sobi. Našao sam je kada sam razgovarao sa narednikom Troterom. Pogledaj šta je bilo u njoj - autobuska karta iz Londona.

MOLI (gleda kao krivac): Oh, to...

DŽAJLS: Prema tome izlazi da juče nisi išla samo u selo, već da si išla i u London.

MOLI: U redu, išla sam da...

DŽAJLS: Dok sam ja obilazio okolna mesta.

MOLI (podvlačeći): Dok si ti obilazio okolna sela...

DŽAJLS: Hajde priznaj. Išla si u London.

MOLI: U redu. Išla sam u London. Ali i ti si išao tamo.

DŽAJLS: Šta?

MOLI: I ti si išao u London. Doneo si sobom večernje novine. (uzima novine sa sofe)

DŽAJLS: Gde si ih našla?

MOLI: U džepu tvog zimskog kaputa.

DŽAJLS: Svako je mogao da ih stavi tamo.

MOLI: Zaista? Džajlse, ti si bio u Londonu.

DŽAJLS: U redu. Bio sam u Londonu. Ali nisam išao tamo da se nanem sa nekom ženom.

MOLI (u strahu, šapatom): Jesi li jesi li siguran da nisi zbog toga išao?

DŽAJLS: Šta? Šta hoćeš da kažeš? (prilazi joj)

MOLI (ustukne i povlači se): Odlazi. Ne prilazi mi.

DŽAJLS (ide za njom): U čemu je stvar?

MOLI: Ne dodiruj me.

DŽAJLS: Jesi li išla juče u London da se sastaneš sa Kristoferom Renom?

MOLI: Ne budi budala. Naravno da nisam.

DŽAJLS: Onda zašto si išla? (Moli menja ponašanje, smeši se sanjalački)

MOLI: Ja nisam htela da ti kažem. Možda sam sada i zaboravila zašto sam išla. (ide prema ulazu desno)

DŽAJLS: Moli, šta je to s tobom? Najednom si se promenila, osećam da te ne poznajem više...

MOLI: Možda me nikada nisi ni poznavao. Koliko smo u braku, jednu godinu? Ti stvarno ne znaš ništa o meni... šta sam radila, o čemu sam maštala, šta sam osećala i da li sam patila pre nego što sam te upoznala.

DŽAJLS: Moli, ti si poludela...

MOLI: U redu, luda sam. A što da ne? Možda je zabavno biti lud?

DŽAJLS (ljutito): Koji je navo s tobom?

PARAVIĆINI (Dolazi kroz ulaz desno. Staje izmenu njih): No, no. Nadam se da mladi ljudi kao što ste vi neće reći u besu i ono što ne misle. U ljubavnim svanama ljudi su uvek na kraj srca.

DŽAJLS: "Ljubavna svana". Baš ste pogodili.

PARAVIĆINI: Tako je. Tako je. Znam kako se osećate. Kada sam bio mlad i prošao sam kroz sve to. Ah, mladosti, mladosti kao što pesnik kaže. Mislim da niste dugo u braku?

DŽAJLS: To se vas ne tiče, gospodine Paravićini.

PARAVIĆINI: Tako je, ne tiče me se. Došao sam samo da kažem da narednik ne može da nane svoje skije. Bojim se da je strašno ljut.

MOLI: Kristofer!

DŽAJLS: Šta kažeš?

PARAVIĆINI: Narednik želi da zna da ih niste vi slučajno sklonili negde, gospodine Rolston.

DŽAJLS: Naravno da nisam.

TROTTER (dolazi kroz ulaz desno, sav crven i ljut): Gospodine Rolston! Gospodine Rolston, jeste li vi sklonili moje skije iz ostave gde smo ih bili ostavili?

DŽAJLS: Nisam.

TROTTER: Neko ih je uzeo.

PARAVIĆINI: A šta će vam skije?

TROTTER: Sneg je još uvek veliki. Zato sam hteo da skijama odem do policijske stanice u Market Hempton i da podnesem isveštaj o situaciji. Potrebno mi je pomoć - neko pojačanje.

PARAVIĆINI: I sada ne možete otići. O bože, bože... Neko je saznao vaše namere. Ili možda postoji i drugi razlog za kranu skija?

DŽAJLS: Šta si mislila kada si maločas rekla - Kristofer?

MOLI: Ništa.

PARAVIĆINI: Znači, naš mladi arhitekt ih je digao, je li? Vrlo, vrlo snalažljivo.

TROTTER: Je li to istina, gospono Rolston?

KRISTOFER (Dolazi sa stepenica levo i prilazi sofi)

MOLI: Oh, hvala bogu. Ipak nista otišli.

TROTTER: Jeste li vi uzeli moje skije, gospodine Ren?

KRISTOFER (iznenanen): Vaše skije, naredniče? Zašto bi ih uzeo?

TROTTER: Gospona Rolston izgleda da misli... (gleda u Moli)

MOLI: Gospodin Ren mnogo voli da se skija. Mislila sam da ih je možda on uzeo samo da malo trenira...

DŽAJLS: Da trenira?

TROTTER: Slušajte me sada. Ovo je ozbiljna stvar. Neko je uklonio jedinu moju vezu sa spoljnim svetom. Želim da se svi skupe ovde i to odmah.

PARAVIĆINI: Čini mi se da je gosponica Kejsvel otišla na sprat.

MOLI: Idem po nju. (odlazi)

PARAVIĆINI (ide desno): Major Metkaf je u trpezariji. (otvara vrata desno) Gospodine majore! Nije tu.

DŽAJLS: Pokušaću da ga nanem. (Izlazi desno. Moli i gnica Kejsvel silaze niz stepenice, idu prema trpezarijskom stolu. Major Metkaf ulazi iz biblioteke)

MAJOR METKAF: Je li mene tražite?

TROTTER: U pitanju su moje skije.

MAJOR METKAF: Skije?

PARAVIĆINI (Ide prema ulazu desno i viče): Gospodine Rolston! (Džajls ulazi s desna i staje na ulazu. Paravićini se vraća i seda u malu fotelju desno)

TROTTER: Da li je neko od vas dvoje uzeo skije iz ostave kraj kuhinjskih vrata?

GdICA KEJSVEL: Bože moj, ja nisam. Zašto bi ih uzimala?

MAJOR METKAF: Ni pipnuo ih nisam.

TROTTER: Ali ipak su nestale. (gnici Kejsvel) Kojim stepenicama ste se popeli u sobu?

GdICA KEJSVEL: Sporednim stepenicama.

TROTTER: Znači da ste prošli pored ostave?

GdICA KEJSVEL: Kad vi kažete. Ali ja nemam pojma gde su bili vaše skije.

TROTTER (Majoru Metkafu): Vi ste bili danas u ostavi?

MAJOR METKAF: Da, bio sam.

TROTTER: U vreme kada je gospona Bojl ubijena.

MAJOR METKAF: U vreme kada je gospona Bojl ubijena, bio sam u podrumu.

TROTTER: Kada ste ušll u ostavu, jesu li skije još uvek bile tamo?

MAJOR METKAF: Pojma nemam.

TROTTER: Zar ih niste primetili?

MAJOR METKAF: Ne mogu da se setim.

TROTTER: Morate da se setite da li su skije bile tamo.

MAJOR METKAF: Nema potrebe da vičete na mene, mladiću. Nisam vodio računa o vašim prokletim skijama. Zanimao me je podrum. (ide prema sofi i seda) Arhitektura ove kuće je vrlo zanimljiva. Samo sam prošao kroz ostavu i sišao u podrum. Zato vam ne mogu reći da li su skije bile tamo ili ne.

TROTTER: Shvatate li da ste jedino vi imali idealnu priliku da ih uzmete?

MAJOR METKAF: Pa da, tako ispada, ako sam imao nameru da ih uzmem, u tome je stvar.

TROTTER: Pitanje je gde su sada?

MAJOR METKAF: Lako ćemo ih naći ako ih svi potražimo. Nisu kao naprstak, pa da se izgube. Skije su velike. Možemo li da ih svi potražimo? (ustaje i prilazi desno ka vratima)

TROTTER: Ne žurite tako, majore Metkaf. Može biti da vi znate šta smo mi nameravali da učinimo?

MAJOR METKAF: Zaista?

TROTTER: Moram se sada staviti u položaj jednog oštroumnog, ali suludog čoveka. Treba da se zapitamo, šta on želi da mi učinimo i šta on sad namerava da učini. Treba da budem uvek jedan korak ispred njega inače doći će do sledećeg ubistva.

GdICA KEJSVEL: Vi još uvek verujete u to?

TROTTER: Da, gosponice Kejsvel. Verujem. Postoje tri slepa miša. Dva su miša izbačena iz igre, a sada se sa trećim treba pozabaviti. Ovde ste vas šestoro koji me sada slušate. Jedan od vas je ubica. (Pauza. Svi su iznenaneni i gledaju nelagodno jedno u drugog) Jedan od vas je ubica. Još uvek ne znam ko, ali ću saznati. A neko od vas je i sledeća žrtva ubice. I sada se ja obraćam toj osobi. Gospona Bojl je ćutala i gospona Bojl je mrtva. Vi kogod da ste takone ćutite. U redu. Ćutite i dalje, ali vi ste u opasnosti. Onaj koji je dva puta izvršio ubistvo, neće oklevati da ubije i treći put. I pošto tako stoje stvari, ja ne znam kome od vas je potrebna zaštita. (Pauza. Okreće lena publici) Hajde sad, ako neko od vas ima da kaže nešto u vezi sa ovom stvari, bilo kakvu sitnicu, bolje će biti da kaže to odmah. (pauza) U redu kad nećete. Ja ću uhvatiti ubicu

nema sumnje da ću ga uhvatiti, ali ipak može biti kasno za nekoga od vas. Reći ću vam još nešto. Ubica uživa u svemu ovome. Da, on prilično uživa... (pauza, ide iza trpezarijskog stola, povlači zavesu, pogleda napolje, pa seda) U redu, možete ići. (Major Metkaf odlazi u trpezariju, Kristofer ide prema stepenicama levo, gnica Kejsvel ide prema vatri i naslanja se na kamin. Džajls ide prema sredini, Moli ide za njim. On se zaustavlja i okreće desno, Moli mu okreće leđa i dolazi iza fotelje u sredini. Paravićini ustaje i prilazi Moli)

PARAVIĆINI: Draga gospono, da li ste ikada probali pileću džigericu na prženom hlebu? Hleb se debelo namaže guščijom paštetom, a preko toga stavi se tanak režanj slanine sa vrlo malo senfa? Idem sa vama u kuhinju da vidimo može li se nešto izmisliti. Kuvanje je veoma zabavno. (uzima Molinu ruku i kreće desno)

DŽAJLS (hvatajući Moli za levu ruku): Ja ću pomoći svojoj ženi, gospodine Paravićini.

MOLI (sklanja njegovu ruku)

PARAVIĆINI: Vaš muž se boji sa vas. To je sasvim prirodno pod ovakvim okolnostima. On ne želi da budete nasamo sa mnom. (Moli sklanja Paravićinijevu ruku) On se boji zločina, a ne mojih nepoštenih namera. (kezi se) Avaj, muževi su uvek prepreka. (baca poljubac) Arivederči.

MOLI: Sigurna sam da Džajls ne misli...

PARAVIĆINI: On je vrlo oprezan. Neće da rizikuje. Mogu li da dokažem njemu, vama, ili našem tvrdoglavom naredniku da ja nisam taj ubica - manijak? Teško je dokazati suprotno. A pretpostavimo, da sam ja to zaista. (Pevuši melodiju "Tri slepa miša")

MOLI: Oh, prestanite.

PARAVIĆINI: Ali to je tako vesela pesmica. Zar ne mislite? Farmerova žena je odsekla njihove repiće kuhinjskim nožem. Rec,

rec, rec, to je izvrsno. Baš to deca obožavaju. Svirepa mala stvorenja, ta deca. Neka od njih nikada ne odrastu.

MOLI (uplašeno vrisne)

DŽAJLS: Prestanite da plašite moju ženu!

MOLI: Glupo je to s moje strane. Ali vidite, ja sam pronašla njeno telo. Lice joj je bilo modro. Ne mogu to da zaboravim.

PARAVIĆINI: Znam. Teško je zaboravljati takve stvari? Vi niste ta vrsta ljudi koji lako zaboravljaju.

MOLI (nevezano): Moram da idem da spremim večeru. Da skuvam spanać, krompiri će se potpuno raskuvati. Hajde, Džajls. (Izlazi sa njim kroz ulaz desno)

PARAVIĆINI (naslanja se na dovratak ulaza i gleda za njima, cereći se)

GdICA KEJSVEL (stoji kraj kamina zadubljena u misli)

TROTER (ustaje i ide prema Paravićiniju): Šta ste to rekli gosponi što ju je toliko uznemirilo?

PARAVIĆINI: Ja naredniče? To je samo mala nevina šala. Uvek sam voleo da se šalim.

TROTER: Ima umesnih šala i neumesnih.

PARAVIĆINI: Pitam se šta hoćete time da kažete, naredniče.

TROTER: Pozabavio sam se malo i s vama, gospodine.

PARAVIĆINI: Zaista?

TROTER: Razmišljao sam nešto o vašem automobilu, o tome, kako se to dogodilo da upadne u smet? (pravi pauzu i navlači zavesu) Baš

tako zgodno.

PARAVIĆINI: Mislite nezgodno?

TROTTER: To zavisi od načina na koji posmatrate tu stvar. Uzgred, kuda ste krenuli kad vam se dogodilo ova nezgoda?

PARAVIĆINI: Išao sam da posetim prijatelja.

TROTTER: Ovde u okolini?

PARAVIĆINI: Pa nije daleko odavde.

TROTTER: Kako se zove taj vaš prijatelj i koja je njegova adresa?

PARAVIĆINI: Zar je to zaista važno, naredniče? Hoću da kažem, da to nema nikakve veze sa ovim.

TROTTER: Policija uvek voli najpotpunije informacije. Kako ste rekli da se vaš prijatelj zove?

PARAVIĆINI: Nisam ništa rekao. (vadi cigaru iz tabakere)

TROTTER: Ne, zaista niste rekli. Izgleda da ne nameravate da kažete. To je vrlo zanimljivo.

PARAVIĆINI: Ima mnogo razloga. U ljubavi treba biti diskretan. Znae kako su muževi ljubomorni. (zaseca cigaru)

TROTTER: Niste li prilično stari da jurite za ženama?

PARAVIĆINI: Moj dragi naredniče, možda i nisam toliko star kao što izgledam.

TROTTER: Baš sam o tome nešto i mislio, gospodine.

PARAVIĆINI: Šta? (pali cigaru)

TROTTER: Da možda niste tako stari kao što pokušavate da izgledate. Mnogi ljudi pokušavaju da izgledaju mlani nego što jesu. Ali kad neko pokušava da izgleda stariji, onda to izaziva sumnju.

PARAVIĆINI: Vi svima postavljate pitanje, a da li nekada sebi postavljate?

TROTTER: Ja mogu da dam odgovor, ali ga izgleda, od svih vas ne mogu da dobijem.

PARAVIĆINI: Pa onda, pitajte opet. To jest, ako imate još koje pitanje da postavite.

TROTTER: Jedno ili dva. Odakle ste došli prošle noći?

PARAVIĆINI: To je prosto - iz Londona.

TROTTER: Koja je vaša adresa u Londonu?

PARAVIĆINI: Ja uvek odsedam u Ric hotelu.

TROTTER: Siguran sam da je to prijatan hotel. Koja je vaša stalna adresa?

PARAVIĆINI: Ja nemam stalnu adresu.

TROTTER: Čime se bavite?

PARAVIĆINI: Igram na berzi.

TROTTER: Vi ste berzanski agent?

PARAVIĆINI: Ne, ne, pogrešno ste me razumeli.

TROTTER: Mislite da je ovo igra? Samouvereni ste, ali ne treba da budete suviše samouvereni. Ne zaboravite da ste umešani u zločin, a ubistvo nije igra.

PARAVIĆINI: Zar ovo nije igra? (zakikoće se i postrance pogleda na Trotera) Bože moj, ala ste ozbiljni, naredniče. Uvek sam smatrao da policajci nemaju smisao za humor. Je li saslušanje gotovo za sada?

TROTTER: Za sada jeste.

PARAVIĆINI: Veoma sam vam zanvalan. Idem da potražim vaše skije u salonu. Možda ih je neko sakrio u klavir. (on izlazi levo)

TROTTER (gleda za njim i mršti se, ide prema vratima i otvara ih. Gnica Kejsvel ide tiho prema stepenicama levo. Troter zatvara vrata ne okrećući glavu): Samo trenutak, molim.

GdICA KEJSVEL (zastajući kod stepenica): Govorite li meni?

TROTTER (ide prema fotelji u sredini): Donite i sedite ovde.

GdICA KEJSVEL (oprezno ga gleda i ide prema sofi): Šta hoćete?

TROTTER: Možda ste čuli neka pitanja koja sam postavio gospodinu Paravićiniju?

GdICA KEJSVEL: Čula sam.

TROTTER: Voleo bih da dobijem neke informacije i od vas.

GdICA KEJSVEL (ide prema fotelji u sredini i seda): Šta želite da znate?

TROTTER: Prvo, vaše puno ime.

GdICA KEJSVEL: Lesli Margareta (zastaje) Ketrin Kejsvel.

TROTTER (kao da ga to na nešto podseća): Ketrin...

GdICA KEJSVEL: Piše se sa K.

TROTTER: Da, da. A adresa?

GdICA KEJSVEL: Vila Mariposa, Zlatni bor, Majorka.

TROTTER: To je u Italiji?

GdICA KEJSVEL: To je jedno ostrvo u Španiji.

TROTTER: Razumem. A vaša adresa u Engleskoj?

GdICA KEJSVEL: Morgan Benk, ulica Lidenhou.

TROTTER: Nemate drugu adresu u Engleskoj?

GdICA KEJSVEL: Ne.

TROTTER: Koliko ste dugo u Engleskoj?

GdICA KEJSVEL: Nedelju dana.

TROTTER: I gde ste odseli kad ste stigli?

GdICA KEJSVEL: Ledberi hotel, Najtsbridž.

TROTTER: Šta vas je dovelo u Manksvel Menor, gosponice Kejsvel?

GdICA KEJSVEL: Zaželela sam se tišine na selu.

TROTTER: Koliko dugo nameravate da ostanete ovde? (počinje da vrti kosu desnom rukom)

GdICA KEJSVEL: Sve dok ne završim posao zbog kojeg sam došla ovamo. (primećuje kako narednik vrti kosu)

TROTTER (diže pogled, iznenanen snagom u njenom glasu. Gnica Kejsvel bulji u njega): Kakav je to posao? (pauza) Kakav je to posao? (prestaje da vrti kosu)

GdICA KEJSVEL (zbunjeno se mršti): Nešto ste rekli?

TROTTER: Kakav to posao imate ovde?

GdICA KEJSVEL: Oprostite, mislila sam o nečem drugom.

TROTTER: Niste odgovorili na moje pitanje?

GdICA KEJSVEL: Stvarno ne vidim razlog zašto bih morala da odgovorim. To se samo mene tiče. To je jedna sasvim privatna stvar.

TROTTER: Svejedno, gosponice Kejsvel...

GdICA KEJSVEL (ustaje i ide prema vatri): Ne, ne želim da se prepirem.

TROTTER (ide za njom): Da li biste mi hteli reći koliko vam je godina?

GdICA KEJSVEL: Naravno. Upisane su i u moj pasoš. Imam dvadeset četiri godine.

TROTTER: Dvadeset četiri?

GdICA KEJSVEL: Misilte da izgledam starija? To je istina.

TROTTER: Postoji li neko u ovoj zemlji koji može posvedočiti za vas?

GdICA KEJSVEL: Moja banka će vam pružiti podatke o mom finansijskom stanju. Mogu takone da vas uputim i na mog pravozastupnika jednog vrlo diskretnog čoveka, ali nisam u mogućnosti da vam pružim svedočenje društva u kome se krećem. Veći deo svog života provela sam u inostranstvu.

TROTTER: Na Majorki?

GdICA KEJSVEL: Na Majorki i u drugim mestima.

TROTTER: Jeste li roneni u inostranstvu?

GdICA KEJSVEL: Ne, napustila sam Englesku kada mi je bilo 13 godina. (pauza u kojoj se oseća napetost)

TROTTER: Vi dobro znate, gosponice Kejsvel, da nisam u stanju sve to da proverim.

GdICA KEJSVEL: Je li to važno?

TROTTER: Ne znam. Šta radite ovde?

GdICA KEJSVEL: Izgleda da vas to brine.

TROTTER: Zaista me to brine... (bulji u nju) Otišli ste u inostranstvo kada vam je bilo 13 godina?

GdICA KEJSVEL: Dvanaest ili trinaest, tako nešto.

TROTTER: Jeste li se i tada prezivali Kejsvel?

GdICA KEJSVEL: To je sada moje prezime.

TROTTER: A kako ste se onda prezivali? Hajde, recite mi.

GdICA KEJSVEL: Šta pokušavate da dokažete? (gubi spokojstvo)

TROTTER: Želim da znam kako je bilo vaše prezime kada ste otišli iz Engleske?

GdICA KEJSVEL: Bilo je to davno. Zaboravila sam.

TROTTER: Neke stvari se ne zaboravljaju.

GdICA KEJSVEL: Moguće.

TROTTER: Nesreća, očajanje...

GdICA KEJSVEL: Rekla bih...

TROTTER: Kakvo je vaše pravo ime?

GdICA KEJSVEL: Rekla sam vam, Lesli Margareta Ketrin Kejsvel.
(seda u malu fotelju desno)

TROTTER (Ustaje): Ketrin. (stoji iznad nje) Šta vi, donavola, radite ovde?

GdICA KEJSVEL: Ja... oh, bože... (ustaje, ide prema sredini i pada na sofu. Plače, klataći se levo-desno) Želela bih da nikada nisam došla ovamo.

TROTTER (uznemiren ide prema sofi)

KRISTOFER (ulazi kroz leva vrata): Uvek sam mislio da u policiji nije dozvoljen takozvani treći stepen saslušavanja.

TROTTER: Samo sam postavio gosponici Kejsvel nekoliko pitanja.

KRISTOFER: Izgleda da ste je uznemirili. (gnici Kejsvel) Šta vam je učinio?

GdICA KEJSVEL: Ne, ništa. Samo je, sve ovo, ovaj zločin, sve je tako strašno. (ustaje i gleda u Trottera) Došlo mi je iznenada. Idem gore u svoju sobu. (izlazi stepenicama levo)

TROTTER (ide do stepenica i gleda za njom): To je nemoguće. Ne mogu da verujem.

KRISTOFER: Šta ne možete da verujete? Izgledate kao da ste ugledali duha.

TROTTER (vraća svoje uobičajeno ponašanje): Shvatio sam nešto što je trebalo da uvidim ranije. Bio sam sasvim slep. Mislim da sada možemo završiti ovu stvar.

KRISTOFER (drsko): Policija je našla rešenje.

TROTTER (pomalo zlobno): Da, gospodine Ren, najzad je policija našla rešenje. Želim da se svi okupe ovde. Zna li gde su ostali.

KRISTOFER: Džajls i Moli su u kuhinji. Ja sam pomagao majoru Metkafu da traži vaše skije. Pregledali smo sva skrovitija mesta, ali uzalud. Samo ne znam gde je gospodin Paravićini.

TROTTER: Ja ću ga naći. (ide prema vratima levo) Vi dovedite ostale. (Kristofer izlazi desno, Trotter otvara vrata) Gospodine Paravićini! (ide ka sofi) Gospodine Paravićini! (vraća se prema vratima, viče) Paravićini!

PARAVIĆINI (veselo ulazi s leva): Izvolite naredniče. Šta mogu učiniti za vas? Mali policajac je izgubio skije i ne može da ih nane. Ostavite ih na miru, one će se same vratiti i dovući ubicu sa sobom.

MAJOR METKAF (ulazi kroz ulaz desno)

DŽAJLS I MOLI (ulaze s desna s Kristoferom)

MAJOR METKAF: Šta je sad ovo?

TROTTER: Sedite, majore. Gospono Rolston... (Niko ne seda. Moli ide prema fotelji u sredini, Džajls prema desnom kraju trpezarijskog stola, a Kristofer stoji izmenu njih)

MOLI: Moram li i ja biti ovde? Veoma sam zauzeta.

TROTTER: Ima i važnijih stvari od spremanja večere, gospono Rolston. Gospona Bojl, na primer, više nikad neće večerati.

MAJOR METKAF: Taktično od vas, naredniče.

TROTTER: Žao mi je, ali ja hoću vašu saradnju i nameravam da je postignem. Gospodine Rolston, hoćete li pozvati gnicu Kejsvel da sine dole? Ona je otišla u svoju sobu. Recite joj da će biti vrlo kratko.

DŽAJLS (ide prema stepenicama levo)

MOLI: Jesu li pronanene vaše skije, naredniče?

TROTTER: Ne, gospono Rolston, ali mogu reći da ima vrlo jake osnove da pretpostavljam ko ih je uzeo i zašto ih je uzeo. Za sada neću reći ništa više.

PARAVIĆINI: Nemojte, molim vas. Uvek sam mislio da objašnjenja treba čuvati za samo finale. Znate, to je kao neko najuzbudljivije poslednje poglavlje u knjizi.

TROTTER (prekorno): Ovo nije igra, gospodine.

KRISTOFER: Zaista? Mislim da niste u pravu. Mislim da je ovo igra za nekoga.

PARAVIĆINI: Mislite de ubica uživa u ovome. Može biti, može biti. (Džajls i gnica Kejsvel dolaze sa stepenica levo)

GdICA KEJSVEL: Šta se dešava?

TROTTER: Sedite, gosponice Kejsvel. Gospono Rolston... (Gnica Kejsvel seda na desni naslon sofe, Moli seda u fotelju u sredini, Džajls ostaje stojeći u podnožju stepenica) (zvanično) Molim vas, budite pažljivi. (seda za trpezarijski sto) Možda se sećate da sam posle ubistva gospone Bojl uzeo izjave od svih vas. Mislim na izjave o tome gde se ko od vas nalazio u trenutku kada se dogodilo ubistvo. Evo tih izjava. (konsultuje svoju beležnicu) Gospona Rolston bila je u kuhinji, gospodin Paravićini je svirao klavir u salonu, gospodin Rolston je bio u svojoj sobi. Gospodin Ren takone. Gnica Kejsvel bila je u biblioteci. Major Metkaf (sastaje i gleda majora Metkafa) u podrumu.

MAJOR METKAF: Tačno.

TROTTER: Te izjave ste vi dali. Ja nisam imao načina da ih proverim. Ona mogu biti istinita, a ne moraju. Da uprostimo stvar, pet ovih izjava je istinito, a jedna je lažna. Ali koja? (zastaje i gleda jedno za

drugim) Vas petoro je govorilo istinu, a jedan je lagao. Smislio sam plan koji će mi pomoći da otkrijem ko to nije govorio istinu. Ako otkrijem ko je je lagao onda ću znati ko je ubica.

GdICA KEJSVEL: Nije baš tako sigurno. Svako je možda lagao iz nekog drugog razloga.

TROTTER: Sumnjam u to.

DŽAJLS: U čemu se sastoji vaš plan? Maločas ste rekli da nemate načina da proverite naše izjave.

TROTTER: Ne, ali pretpostavimo da svako ponovi ono što je radio u trenutku ubistva.

PARAVIĆINI (uzdiše): Ah, to je stari trik. Zove se rekonstrukcija zločina.

DŽAJLS: Tako radi policija u inostranstvu.

TROTTER: Nije to baš rekonstrukcija zločina, gospodine Paravićini. To je rekonstruisanje kretanja svih naizgled nevinih lica.

MAJOR METKAF: I šta očekujete da ćete saznati is toga?

TROTTER: Oprostite što vam neću razjasniti sada stvar.

DŽAJLS: Vi želite da ponovimo čitavu predstavu?

TROTTER: Pa, gospodine Rolston, to želim.

MOLI: To je mišolovka.

TROTTER: Šta hoćete time da kažete?

MOLI: To je mišolovka. Dobro to znam.

TROTTER: Ja jedino želim da uradite tačno ono što ste činili prvi put.

KRISTOFER (takone sumnja): Ali ja ne vidim, prosto ne vidim, šta se nadate da ćete saznati time što ćemo ponoviti celu stvar. Mislim da je to glupo.

TROTTER: Zaista to mislite, gospodine Ren?

MOLI: Moraćete mene da izuzmete. Suviše sam zauzeta u kuhinji.
(ustaje i ide desno)

TROTTER: Nikog ne mogu da izuzmem (ustaje i gleda ih redom)
Čovek bi skoro pomislio, kad vas pogleda, da ste svi krivi. Zašto tako nerado prihvatate ovo?

DŽAJLS: U redu, učinićemo kako vi kažete, naredniče. Svi ćemo učestvovati u tome. Je li Moli?

MOLI (nevoljno): Pa, dobro.

DŽAJLS: A vi, Ren?

KRISTOFER (klima glavom)

GdICA KEJSVEL: U redu.

DŽAJLS: Vi, Paravićini?

PARAVIĆINI (diže ruke): I ja se slažem.

DŽAJLS: Vi, Metkaf.

MAJOR METKAF (polako): I ja se slažem.

DŽAJLS: Da li da ponovimo tačno ono što smo radili prošli put?

TROTTER: Da, sve će biti kao i prvi put.

PARAVIĆINI (ustaje): Znači, ja idem u salon i sedam za klavir. Još jednom ću odsvirati jednim prstom signal ubice (peva udarajući

jednim prstom i ide levo).

TROTTER: Ne žurite toliko, gospodine Paravićini. (Moli) Umete li da svirate klavir, gospono Rolston?

MOLI: Umem.

TROTTER: A znate li melodiju "Tri slepa miša"?

MOLI: Pa svi je znamo.

TROTTER: Onda je svirajte samo jednim prstom, baš kao što je gospodin Paravićini radio.

MOLI (klima glavom)

TROTTER: Dobro. Molim vas idite u salon, sedite za klavir i budite spremni da svirate kada dam znak.

PARAVIĆINI: Ali naredniče, ja sam shvatio da svako treba da ponovi ono što je prvi put radio.

TROTTER: Sve će biti ponovljeno, samo ćemo uloge promeniti. Hvala vam, gospono Rolston. (Paravićini otvara vrata levo i Moli izlazi)

DŽAJLS: Ne shvatam razlog za to.

TROTTER: Razlog postoji. To je jedini način da se provere vaše izjave, ili možda samo jedna jedina izjava. A sad, molim vas da obratite pažnju. Ja ću označiti svakom od vas vaše novo mesto. Gospodine Ren, budite ljubazni i idite u kuhinju. Uzgred, pazite na večeru umeste gospone Rolston. Znam da volite da kuvate. (Kristofer izlazi desno) Gospodine Paravićini, hoćete li otići u sobu gospodina Rena? Najbolje bi bilo sporednim stepenicama. Majore Metkaf otinite u sobu gospodina Rolstona i proverite da li telefon radi. A vi gosponice Kejsvel idite u podrum, ako nemate ništa protiv. Gospodin Ren će vam pokazati put. Na nesreću neko mora da igra

moju ulogu. Žao mi je što to tražim od vas, gospodine Rolston, ali vi ćete izaći kroz prozor i pregledati telefonsku žicu kraj glavnog ulaza. Biće vam hladno, ali vi ste najsnažniji.

MAJOR METKAF: A šta ćete vi raditi?

TROTTER: Ja (ide prema radiju i pali ga i gasi) Ja ću igrati ulogu gospone Bojl.

MAJOR METKAF: To je malo rizično, zar ne?

TROTTER: Svi ćete ostati na svojim mestima sve dok vas ne pozovem. (Gnica Kejsvel ustaje i izlazi desno. Major Metkaf levo, Trotter pokazuje glavom Paravićiniju da ide)

PARAVIĆINI (sleže ramenima): Kakva društvena igra. (izlazi desno)

DŽAJLS: Nemate ništa protiv ako obučem kaput?

TROTTER: To bih vam savetovao, gospodine. (Džajls oblači zimski kaput iz predsoblja i vraća se prozoru) Uzmite moju baterijsku lampu, gospodine. Nalazi se iza zaveses. (Džajls izlazi kroz prozor. Trotter otvara vrata od biblioteke levo i izlazi, posle trenutak-dva izlazi ponovo, gasi svetlost u biblioteci, ide prema prozoru, zatvara ga i navlači zavesu. Ide prema vatri i seda u veliku fotelju. Posle jednog trenutka ustaje i ide prema vratima levo. Zove) Gospono Rolston, brojte do dvadeset i počnite da svirate. (zatvara vrata, ide prema stepenicama i gleda napolje. Klavir svira "Tri slepa miša". Posle jednog trenutka ide desno i gasi svećnjake na desnom zidu, a onda na levom. Ide brzo prema stonj lampi i pali, zatim ide levo prema vratima, zove) Gospono Rolston, gospono Rolston!

MOLI (ulazi, ide prema sofi): U čemu je stvar?

TROTTER (zatvara vrata)

MOLI: Izgledate vrlo zadovoljni sobom. Jeste li postigli ono što ste hteli?

TROTTER: Postigao sam baš ono što sam želeo.

MOLI: Znači, znate ko je ubica.

TROTTER: Da, znam.

MOLI: A ko je to?

TROTTER: Vi to treba da znate, gospono Rolston.

MOLI: Ja?

TROTTER: Znate, vi ste bili malo lakomisleni. Mogli ste lako biti ubijeni, jer ste prikrili od mene izvesne stvari. Kao rezultat toga bili ste u ozbiljnoj opasnosti više nego jedanput.

MOLI: Ne znam o čemu govorite. (još uvek sasvim prirodno i prijateljski)

TROTTER: Ma, nemojte, gospono Rolston. Policajci nisu tako glupi kao što mislite. Sve vreme sam znao da vi dobro poznajete taj slučaj sa Longridž farme. Vi ste znali da je gospona Bojl bila sudija koja je poslala tu decu. U stvari, vi ste sve znali. Zašto niste da sad ništa rekli?

MOLI (iznenanena): Ništa ne razumem. Želela sam da zaboravim, da zaboravim sve. (seda na sofu)

TROTTER: Vaše devojaško ime bilo je Vering.

MOLI: Da.

TROTTER: Gosponica Vering. Vi ste bili učiteljica u školi u koju su ta deca išla. Zar ne znate da je Džimi, ono dete koje je umrlo, spremao da vam pošalje jedno pismo? (seda na desni kraj sofe) U pismu je

molio za pomoć svoje dobre, mlade učiteljice. Nikada niste odgovorili na to pismo.

MOLI: Nisam mogla.

TROTTER: U stvari vas nije bilo briga.

MOLI: To nije istina. Ja sam bila bolesna. Tog dana sam legla u krevet od zapaljenja pluća. Pismo je bilo ostavljeno na stranu. Posle nekoliko nedelja našla sam ga među ostalim pismima. A tada je siroto dete bilo već mrtvo. (zatvara oči) Mrtvo, mrtvo. Očekivalo je da učinim nešto, nadalo se i postepeno gubilo nadu. Oh, to me stalno progoni od tada... Samo da nisam bila bolesna.. samo da sam znala... Strašno je da se takve stvari doganaju.

TROTTER (njegov glas iznenada postaje tvrd): Da, to je strašno. (vadi revolver iz džepa)

MOLI: Mislila sam da policajci ne nose revolvere... (iznenada ugleda Trotterovo lice i užasnu se)

TROTTER: Policija ne nosi, ali ja nisam policajac, gospono Rolston. Vi ste mislili da sam policajac jer sam vam rekao da govorim iz policijske stanice, a telefonirao sam iz telefonske govornice. Rekao sam vam da narednik Trotter dolazi. Ja sam presekao telefonske žice kada sam došao. Vi znate ko sam, gospono Rolston? Ja sam Džordži, ja sam Džimijev brat, Džordži.

MOLI: Oh! (gleda oko sebe u očajanju)

TROTTER (ustaje): Bolje bi bilo da ne vičete, gospono Rolston, jer ću pucati. Voleo bih da porazgovaramo malo. Rekao sam da bih voleo da malo porazgovaramo. Džimi je umro. (njegovo ponašanje postaje vrlo jednostavno i detinjasto) Ubila ga je ona gadna i svirepa žena. Uhapsili su je, ali zatvor nije bio dovoljno rnav za nju. Rekao sam da ću je jednoga dana ubiti... I učinio sam to. Bila je magla. Bilo je to jako zabavno. Nadam se da je Džimi sve video. "Sve ću ih pobiti kad

odrastem", tako sam samom sebi obećao. Jer odrasli mogu da rade sve što hoće. (veselo) Nameravam da vas ubijem kroz koji trenutak.

MOLI: Bolje bi bilo da to ne učinite. (pokušava da bude čvrsta i ubedljiva) Nikada se nećete izvući odavde.

TROTER (ćudljivo): Neko je sakrio moje skije. Ne mogu da ih nanem. Ali ne mari. Stvarno, nije važno da li ću se izvući odavde ili ne. Već sam umoran. Bilo je zabavno posmatrati vas sve i pretvarati se da sam policajac.

MOLI: Taj revolver će napraviti veliku buku.

TROTER: Imate pravo. Mnogo je bolje da to uradim kao do sada, da vas zadavim. (polagano joj se približava i zviždi "Tri slepa miša") Poslednji mišić je u klopci. (baca revolver na sofu, naginje se nad njom, stavlja joj levu ruku na usta, a desnu na vrat)

GdICA KEJSVEL I MAJOR METKAF (pojavljuju se na ulazu desno)

GdICA KEJSVEL: Džordži! Džordži! Prepoznaješ li me? Zar se ne sećaš farme, Džordži? Svih životinja, pa one debele stare svinje. Sećaš li se onog dana kada nas je bik jurio preko polja? Sećaš li se pasa?

TROTER: Pasa?

GdICA KEJSVEL: Da, Spoka i Plejna.

TROTER: Ketī?

GdICA KEJSVEL: Da, ja sam Ketī sad me se sećaš, je li?

TROTER: Ketī, to si ti? Šta ćeš ti ovde?

GdICA KEJSVEL: Došla sam u Englesku da te pronanem. Nisam te prepoznala sve dok nisi počeo da vrtiš kosu, kao što si to uvek radio.

(Troter vrti kosu) Da, tako si uvek radio. Poni sa mnom Džordži.
(čvrsto) Sada ćeš poći sa mnom.

TROTTER: Kuda ćemo ići?

GdICA KEJSVEL (Nežno kao detetu): Sve je u redu, Džordži.
Povešću te negde gde će te čuvati i paziti da ne učiniš još kakvo zlo.
(odlazi uz stepenice vodeći Trotera za ruku)

MAJOR METKAF (pali svetla, ide do stepenica i gleda gore. Viče):
Rolstone! Rolstone! (ide uz stepenice)

DŽAJLS (silazi kroz ulaz desno, trči prema Moli, koja sedi na sofi,
seda, grli je, pošto je položio revolver na sto): Moli, Moli, je li sve u
redu? Draga moja, draga.

MOLI: Da, Džajls!

DŽAJLS: Ko bi sanjao da je Troter ubica?

MOLI: On je lud, potpuno lud.

DŽAJLS: A zašto je baš tebe...

MOLI: Ispalo je da sam i ja bila umešana u tu stvar, bila sam tada
učiteljica u školi. Nije bila moja greška, ali on je mislio da sam mogla
da spasem njegovog brata.

DŽAJLS: Trebalo je da mi sve ispričaš.

MAJOR METKAF (silazi niz stepenice): Sada je sve u redu. Dobio je
lek za umirenje i već spava. Njegova sestra pazi na njega. Jadnik,
sasvim je lud. Sumnjao sam na njega od početka.

MOLI: Zaista? Zar niste verovali da je policajac?

MAJOR METKAF: Ja sam znao da on nije policajac. Jer, vidite,
gospono Rolston, policajac sam ja.

MOLI: Vi?

MAJOR METKAF: Čim smo došli u posed one beležnice, u kojoj je bila zabeležena adresa Manksvel Menora, znali smo da je važno da neko iz policije bude ovde. Pravi major Metkaf se složio da mi ustupi mesto kada je čuo o čemu se radi. Nisam mogao odmah da shvatim u čemu je stvar kada se Troter pojavio. (ugleda revolver kraj sofe i uzima ga)

MOLI: A gosponica Kejsvel je njegova sestra?

MAJOR METKAF: Jeste. Prepoznala ga je baš pre nego što je vas napao. Nije znala šta da radi, ali je srećom, došla da mi se poveri baš na vreme. Već je počeo da se otapa sneg, pomoć treba da stigne uskoro. Gospono Rolston, ja sam sklonio one skije. Stavio sam ih na baldahin. (izlazi)

MOLI: A ja sam mislila da je Paravićini ubica.

DŽAJLS: Kladam se da će pažljivo pretražiti njegova kola. Ne bih se začudio kada bi našli hiljadu švajcarskih satova u rezervnom točku. Da, on se bavi švercom Moli. Verujem da si mislila da sam ja...

MOLI: Šta si juče radio u Londonu, Džajlse?

DŽAJLS: Kupovao sam ti poklon za godišnjicu venčanja, draga. Danas je tačno godinu dana otkad smo se uzeli.

MOLI: Oh, zato si otišao u London i nisi hteo da ja saznam!

DŽAJLS: Tako je. (Moli ustaje, ide do stola kombinovanog sa policom za knjige i vadi paket)

MOLI (pruža mu paket): To su cigarete. Nadam se da ti se dopadaju.

DŽAJLS (Ostavlja paket): Lepo od tebe, draga. Izvrsne su.

MOLI: Zaista ćeš ih pušiti?

DŽAJLS (herojski): Naravno da ću ih pušiti.

MOLI: A gde je poklon za mene?

DŽAJLS: O, da. Potpuno sam zaboravio na poklon za tebe. (Trči u predsooblje do sanduka, vadi kutiju za šešir i vraća se, gordo) To je šešir!

MOLI (iznenadi se): Šešir? Ja nikada nisam nosila šešir.

DŽAJLS: Baš zato.

MOLI (vadi šešir): Oh, dragi, divan je.

DŽAJLS: Stavi ga.

MOLI: Kasnije, kad napravim frizuru.

DŽAJLS: Zar nije lep? Prodavačica u radnji mi je rekla da je po poslednjoj modi.

KRAJ